

JURNALUL[®]

S.F.

Nr.18 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

MIHAI HĂULICĂ

JOE HALDEMAN

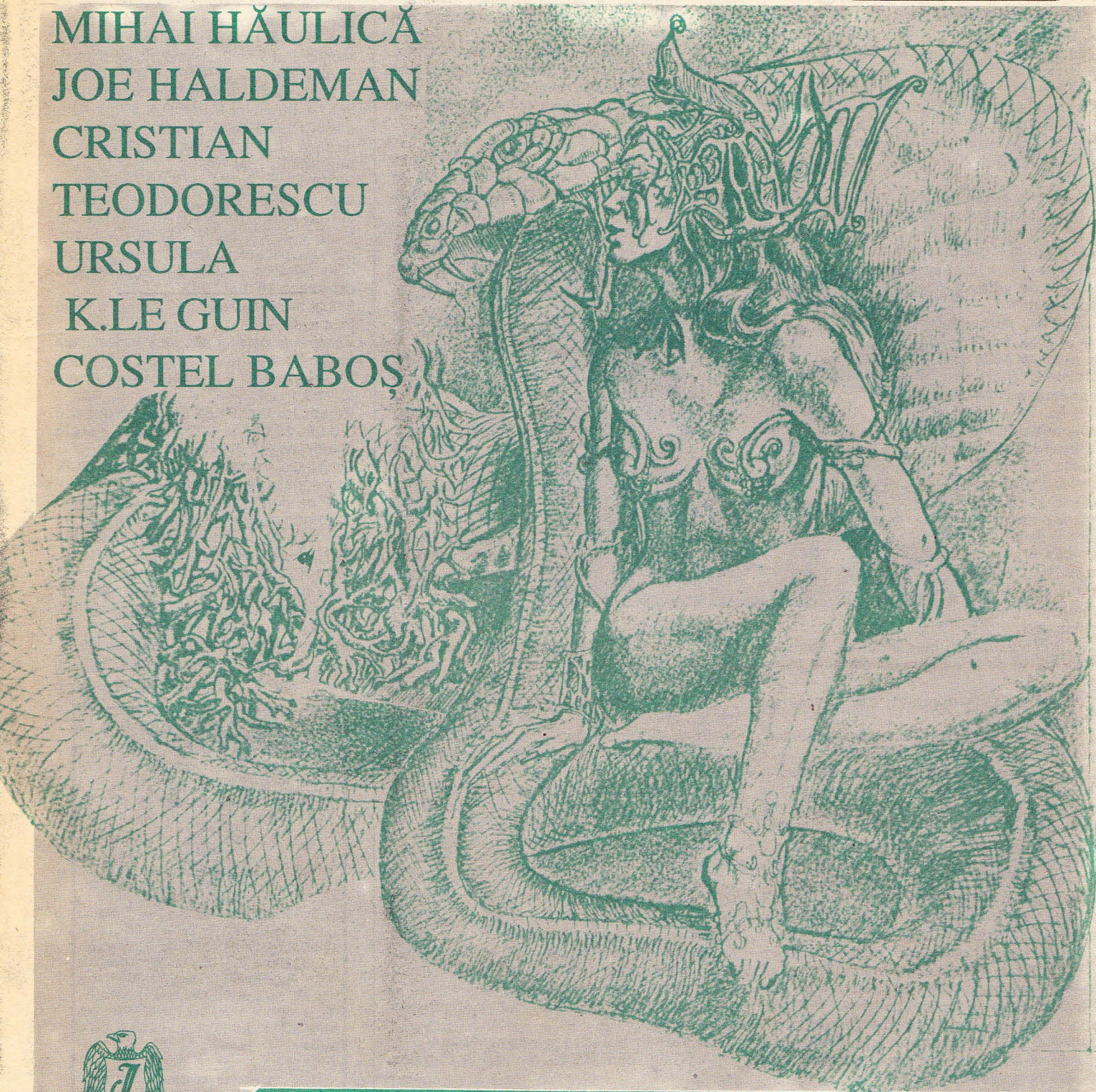
CRISTIAN

TEODORESCU

URSULA

K.LE GUIN

COSTEL BABOȘ

Primul săptămînal de cultură științifico-fantastică din România

ÎNȚÎLNIRE DE GRADUL ZERO

Cînd l-am văzut intrînd pe ușa, mare, verde cu ochii (pardon: duzini de ochi) privind aiurea, n scos un fel de geamăt-răcnet-icnet-muget ird și m-am ținut de cuvînt. Să nu cad.

Afară o cucuvea făcea cu-cu-vau, un cocos cu cu-cu-rigu, iar un cuc făcu cu ochiul. Cuiva. u mă interesează cui. Motanul mi se trezi și izu ceva-ce-nu-mai-văzuse-pînă-atunci în umeră. Probabil acest fapt l-a determinat să se ălce din nou. Semăna atît de izbitor cu un arțian, încît dacă n-aș fi păstrat distanță regula-entară chiar că aș fi fost izbit. Nu trecu un ceas ci măcar o pendulă, că aud un „Hello” venind n altă lume. Gîtit de emoție am leșinat.

Trist, marțianul meu, începî să jongleze cu ei, variante, discursuri, chestii. Nefiind atent, le păpă și-și strivi un deget. Nu țipa. Băiatu' era anierat. Urlă.

„Cine iese ultimu', stinge lumina!...” mă ăzesc eu buimăcit, în poziție de atac inofensiv. i-am revenit, m-am calmat și am reluat cțiunea. Concluzia mea era deja trasă. Spre inionul ei. Așadar vorbea! Și încă destul de ăzibil.

Așa cum eram, desolot, ideile-mi plonjau rect pe fereastra și naiba să le ia, picau tocmai tr-un Lamborghini Diablo roșu, obsesia mea abolică. Nu mă puteam concentra. Nu ăuseam nici la ărsurile de yoga, apăi acum.

Reglez muzi-ța și strig. Adică n vrut să strig: OTHING! Marți-nul rămase impa-bil. Eu însă am mas așa cum mă ău; pasibil. În sfîrșit, ășesc: „Bă, fratele ău, io-ți zic: wel-come! Da' tu? Hau ău du pe aici?”

Cînd l-am auzit, n nou eram să pet figura cu șinul. Dar m-am ăținut din patrio-m planetar.

„Primo tempo: io nu-s frate-tău. Secondo mpo: bă, tu nu fă pă nebunu' cu mine că nu tel”

Îmi revenisem complet, da' mintea-mi ăgea în reluare.

„S-a făcut dom'le. Da' dezbracă-ți dracu' ostumu' ăsta și hai să vedem ce vreil”

„Basta! Sînt marțian și gata. Nu discut. ăi, crezi, tu vrei, tot crezi. Păi ce, ne jucăm! Și să palavrele. Fii atent aici. Ne aflăm în fața unui pt cu profunde implicații științifico-fantastice. ăbe să facem ceva”.

Un gînd cloci și ieși o idee de toată fru-seștea. Pun imediat mîna pe telefon. Și-atît. ă răzgîndesc. Ce-s prost? La ce bun s-anunț olitia, salvarea, Evenimentul zilei? Mă mai ăzesc și cu tot Proconsul pe cap.

Nu mai apuc să mai apuc fiindcă:

„Io n-am venit acilea s-ascult povești alactice de adormit copii! Tu să-mi prezînți mie i proiect de idee supraabundență.” Probabil ărvii începuseră să i se (cam) multiplice, nenințînd să se reverse. Am oprit imediat pro-sul de revărsare, punînd capac: găsiser ceva într-un munte de reviste și ziare.

„Am rezolvat. Îți lau un interviu. O să fie bomba secolului. După ăia atomica”.

„Hau maci? Că doar n-oi vorbi pe gratis, da ochi frumoși”.

Am zis că nu-i adevărat. Cu ochii pe pereți, m-am calmat. Totodată am descoperit că ceasul meu nu arăta trei punct, arată trei virgula.

„Orice, am riscat eu ca timpitu'. Îți dau o licoare de zici că nu ești aici, mîncăți-aș ochiil” (Brrr! mă înfiora perspectiva.)

Scoase un „Hmde” simultan cu cele trei guri din față, ca alea din spate mestecau voioase fotografii, bibelouri, povești de-ale mele...

Pe fața lui nu se citea nimic, nici măcar un răspuns. Tăcea ca un pește sau ca un pește tăcea.

„O.K. Let's go amigos! O rezolvăm noi p-ormă”.

La auzul conversației noastre ciudate, motanul se deșteptă și-și dădu seama că trebuie neapărat să-și continue somnul.

Interviul demară promițător și se împotmoli interesant.

„Născut?”

„Da. Înainte de asta mă ocupam cu griji, sortam, alegeam, sortam, studiam, sortam genele și cromozomii ce-mi fuseseră repartizați de ai bătrîni.”

„Ce mîncăți? Sinteti vegetarian?”

„Cînd mi-e foame mînc. În rest refuz să raspund. Ține de latura strict profesio-nală.”

„Tricotați cumva?”

„Nu. Tocmai îmi deșiram un gînd.”

„Vă place să călătoriți?”

„Apropos. Ai fost pe Marte?”

„Da, zic eu, am fost de două ori. Prima și ultima oară. Dar să continuăm. Care e secretul frumuseții dvs.? Aoileu, asta era interviul lui

Schwarzenegger!”

„Nu-i nimic. Se putea întîmpla și invers. Știi ce, hai s-o lasăm baltă, că-s rupt de oboeală.”

„Ce??? Odată la... și ceva de ani se întîm-plă așa ceva și eu să... Nu, nici nu mă gîndesc! Trebe să sărbătorim, dom'le, evenimentul. Io am o vorbă: coniacul bun se cunoaște de dimineată.”

I-am dat să bea dintr-o sticloantă turtită pe care mi-o înșfăca aprig golind-o instantaneu. Adormi bușean, ca un nesimțit. Dar nici eu nu m-am lăsat. Tot ca un nesimțit m-am culcat, cu fața la perete.

Dimineăța cînd a plecat, i-am dat suvenir o sticlă de țuică bătrînă și colecția mea completă „Jurnal SF”. Vroiam să-l fac fericit. Îmi dădeau lacrimile. Îmi părea rău. De reviste. Nu-i ajungeau nici pe-o măsă. Totuși (după îndelungi îmbrățișări și schimburi de cărți de vizită) s-a întors, m-a privit (cred tandru) și mi-a zis:

„Da' bine că mi-am adus aminte de ce-am venit!”

„Nu zău. Hai zi, că mor de curiozitate.”

„Să-ți spun: Hristos a-nvia! Și sărbători ferice!”

Deșteptu'! Îmi halise calendarul bisericesc și băgase la cap chestia asta.

by Belei AURELIUS

ULTIMA ORĂ

●O știre senzațională:

—EUROCONUL 1994 va avea loc la Timișoara

●Ziarul Adevărul publică în suplimentul Literar și Artistic romanul lui Norman Spinrad — Bug Jack Barron (1969) în traducerea lui Mihai Dan Pavelescu și Cristian Tudor Popescu. ●Emisiunea START SPRE EXTRAORDINAR (joi ora 20, radio Tineret, redactor Mara Popa) organizează săptămînal un concurs de proză scurtă (maxim 2 pagini dactilo). Cele mai bune lucrări vor fi publicate. ●Costul unui abonament la JSF pe un an este de 3000 lei. Cei ce doresc să se aboneze pot trimite banii, prin mandat poștal, pe adresa redacției, menționînd adresa exactă, nr. de telefon, și data nașterii. ●Redacția JSF urează „La mulți ani!” domnului Victor Martin, cu ocazia împlinirii frumoasei vîrste de... ani. ●Clubul SIGMA (Piatra Neamț) orga-nizează ZILELE SIGMA. Din program:

Sîmbătă 29 mai 1993

10.00 Film (video) ♦12.00 Referate și comunicări pe tema „Relațiile trecute și viitoare dintre PARANORMAL și SCIENCE FICTION” ♦17.00 Dialoguri interdisciplinare cu invitați de marcă din domeniile CNI — OZN — Științe de frontieră **Duminică 30 mai 1993**

9.00 Cafenea literară cu... premii ♦12.00 Film (video)

Toate cele de mai sus se vor desfășura la Biblioteca Județeană G.T. Kirileanu, bd. Republicii 15, Piatra Neamț, tel. 093/61.15.24

Relații la: 093/61.56.85 Dan Popescu (20.00—22.00) și 093/61.15.24 Sergiu Găbureac (10.00—16.00)

Cu toate crizele... de după 1 mai, intenționăm să decontăm integral cheltuielile de deplasare a autorilor referatelor și comunicărilor. Textele trebuie să ne parvină pînă pe 7 mai pe adresa Clubul SIGMA, oficiul poștal 3, CP 49, 5600—Piatra Neamț urmînd să confirmăm participarea, în scris sau telefonic. Textele urmează să fie publicate. Așteptăm să ne comunicați telefonic, cît mai repede posibil intențiile dumneavoastră.

**Președintele clubului
ing. Dan POPESCU**

**JURNALUL®
S.F.**

Editat de: **INTAET**

Colegiul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef), Marius ALECU, Nicolae ARITON, Costel BABOȘ, Lucian BĂBEANU, Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Ștefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU (Redactor)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București
tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

ECRAN FANTASTIC 1993

Box-office și doar atât?

Regizat de Ivan Reitman, **Vînătorii de fantome** (1984) reușește să îmbine fericit comedia și horror-ul, păstrîndu-și totodată individualitatea artistică proprie. Pe un narativ simplu - trei cercetători în parapsihologie sînt dați afară de la universitatea care-i finanța și se privatizează, înființînd o agenție specializată în... vînătoria de fantome - e brodată o intrigă spumoasă și plină de întorsături neașteptate, culminînd cu încercarea de revenire pe Pămînt a zeului sumerian Zuul.

De-a lungul poveștii se amestecă într-un dozaj savant referința cinematografică (de la burlesc la **Exorcistul**) și citatul cultural, ironia subtilă (filmul a fost lansat în perioada campaniei prezidențiale a lui Reagan, iar fantoma-emblemă a agenției e modelată după chipul viitorului ales) și auto-parodia (înainte de confruntarea cu Zuul, eroii sînt aclamați de... figuranții de pînă atunci, deveniți acum spectatori), partiturile actoricești științietoare și inventivitatea vizuală ieșită din comun. Interesantă apare concepția asupra fantomelor - nu ectoplasme fosforescente și transparente, zomîndu-și lanțurile pe culoare gotice, ci apariții fizice înrudite imagistic cu celebrele E.C.Comics, puse pe șagă, temperamentale și, uneori, pline de poftă. Dialogul în doi peri, ușor cinic pe alocuri, asigură o bineînțeles distanțare a discursului filmic de propriul subiect, ocolînd astfel cu eleganță absurditatea inerentă a situațiilor (v.sec.finală și momentul în care Zuul decide să se intruzeze) sau demontînd abili locuri comune ale horror-ului (v.sec.în care Bill Murray e cîț pe ce să fie sedus de o Sigourney Weaver posedată de unul dintre Păzitorii Porții sau deambulațiile lui Rick Moranis, celălalt posedat, prin New York). Nu în ultimul rînd, scenografia contribuie și ea substanțial la reușita filmului. Teatrul înfruntării finale e o clădire, proiectată și construită de un arhitect adorator al numitului Zuul, care devine poarta dintre cele două lumi. Arhitectura barocă și tenebroasă se însuflește, statuile de **gargouilles** căpăfînd viață într-o secvență ce se revendică de-a dreptul din suprarealism. De altfel, în aceeași cheie, există multiple filiații: cărțile levitînd print bibliotecă; una dintre **gorgouilles** năvălînd în mijlocul unui party select; intruparea lui Zuul într-un Om-de-Acadea care, aidoma lui King Kong, întreprinde ascensiunea clădirii buclucașe; în fine, și cel mai important, contextul socio-politic (v.mai sus) minat în permanență de un pronunțat caracter anarhic. Evident, această ultimă deschidere e neașteptat de complexă pentru un simplu produs de **entertainment**, demonstrînd, odată în plus, că succesul de casă nu trebuie să excludă în mod necesar inteligența.

Popularitatea filmului a dus la continuarea aventurilor echipei de exorcisti profesioniști într-un serial de desene animate, apoi în 1989 în **Ghostbusters II**, realizat de aceeași echipă. Printre bizareriile urmării e și Statuia Libertății care bîntuie pe străzile New York-ului pentru a salva un bebeluș din minile unui tiran din Carpați (!), nemort (!!) și care vrea să distrugă întreaga lume (!!!).

Total cretin

Total Recall (1989) e al doilea film american al olandezului Paul Verhoeven. Filmul e inspirat de povestirea lui Philip K.Dick, „Ne putem reaminti totul pentru dumneavoastră” (apărută în Almanahul Anticipația 1987). Cum-necum, produsul final n-are decît o foarte vagă legătură cu textul lui Dick, folosindu-l ca pretext pentru unul din cele mai debile filme „sf” pe care mi-a fost dat să le văd vreodată.

Conceptual vorbind, opțiunea pentru Schwarzenegger în rolul lui Douglas Quaid e dezastruoasă - Mr.Unives debîntînd glume **made-in-USA** și sfîșînd după Marte, totul împănînd cu un solid accent austriac, e la ani-lumină depărtare de personajul nevropat și fragil din povestire.

Dialogurile sînt de o tembelie absolută, într-ait încît stai și te întrebi dacă nu cumva privim o parodie sci-fi. Dar nu, Verhoeven e serios ca un menhir, înlăunțind cu seninătate neroziile ●Rekall Inc. își invită clienții pe ceva ce evocă neplăcut de mult scaunul electric (ce cifră de afaceri ori fi avînd cu un asemenea design?) ●hiper-superul sofisticat detector de metale (pare a fi fost instalat în ideea surprinderii unui elefant tractînd o Katiușă) reacționează doar la arme, nu și la plombe, monezi, chei etc. ●asta lăsînd la o parte bali-za la purtător pe care o trambalează Arnie în sinusul sfîșîocului o astfel de dezlănțuire tehnologică, chiar poate trece nedetectată deghizarea lui Arnie în matroană cu sertărașe (inspirația pare a veni aici de la Dali, dar e...total gratuit?) ●de ce l-au așteptat autoritățile marjane pe Arnie ca să le lichideze grupul de mutanți rebeli, din moment ce-și puteau orîndi infiltra spionul acolo? ●remarcabilă prevederea lui Arnie de a-și face înregistrare holo, dinainte sfîșînd pe unde și cum va fi urmărit ●în fine, bucurăți-vă teoreticieni de la NASA, Verhoeven a rezolvat problema terraformării ●de-abia s-au deschis rezervoarele de aer și Marte deja are atmosferă respirabilă ●la fix ca să-l salveze pe Arnie, căruia îi cam ieșiseră ochii din cap de așteptare, fie vorba-ntr-un noi. Toate aceste năzbîitii aiuritoare, și încă multe altele pe care nu le-am mai pomenit, concură în a distruge orice credibilitate speculativă. Putem adăuga scenariul schiop (taxiul în care fuge Arnie explodează numai ca să știe urmăritorii să se orienteze; deghizarea cu sertărașe se autodemască exact acolo unde, ghinion, tocmai au venit și zișii urmăritori; Arnie se eliberează chiar și din fotoliul metallic din care nimeni nu se poate elibera), înșurirea delirantă, inutilă și excesivă de violență (care sfîrșește prin a fi ridicolă cînd nu e pur și simplu absurdă), mușchii uleiși contraponjați ai lui Arnie, poantele destinate probabil unor retardați mental și, ca o încoronare supremă, Marte care e foarte roșie și decorurile stil carton-și-mucava filmate de-a-nboulea. Și aici, imposibil de evitat comparația cu **Blade Runner**, unde universul lui Dick se reconstituie din sugestii, fragmente, lumini strecurate prin ploaia neîntinată, într-un cuvînt prin **implicit**. Mizînd totul pe **explicit**, Verhoeven realizează cu **Total Recall** un produs de consum nociv și obositor, semn sigur că nu inteligența e cea care îi prisoesește și, dacă judecăm după succesul versiunii video, se pare că nici spectatorilor săi nu le prisoesește.

În definitiv, Verhoeven rezolvă problemele filmului asemenea lui Arnie care, confruntat cu dislocarea dickiană a realității (v.sec.de la hotel și înființarea cu presupusul doctor al lui Quaid - aici, dialogul și situația par a fi „împrumutate” dintr-o povestire semănătoare a lui Dick, „Retreat Syndrome”), rezolvă dilema împușcîndu-l pe doctor. E și-aceasta o rezolvare, nu?

Cristian LĂZĂRESCU

B.D. Press
Transmite

Paris

Revista LA LETTRE DE DARGAUD a publicat în nr.10 din aprilie 1993 articolul **Didier Savard on Syldavie** despre cel deal Doilea Salon Național de benzi desenate - Timișoara '92, însoțit de un desen original de Savard.

SOBRED-AD '93

A 12-a săptămînă internațională a Benzii Desenate se desfășoară între 10-18 aprilie 1993 în localitatea Sobreda, Portugalia. Sînt prezentate benzi desenate și participă desenatori din Portugalia, Spania, Franța, Belgia, Elveția, Grecia și România.

Din țara noastră sînt expuse albumele **Super Boy** și **Planeta Drepturilor Copilului** de N. Nobilescu, **Love Story în Piața Universității**, de Valentin Tănase, **Escală pe Tobra** de Viorel Pîrligras, precum și benzi desenate publicate în Jurnalul SF, Azi, Strip Top, Proteus, Cutezători, de Marian Mirescu, Valentin Iordache, Călin Stoicănescu, Radu Clețiu, Sandu Florea și Nicu Russu.

Loule '93 - Al doilea concurs internațional de benzi desenate

Extras din regulament:

●Consiliul Municipal din Loulé (Portugalia), Banca Totta Acores, Parcul Natural de la Ria Formosa, Ziarul Barlavento, Vilamoura Marinel și Hotelul Ampalius organizează un concurs internațional de benzi desenate, avînd ca scop promovarea și descoperirea de noi valori ale acestei noi arte. ●Cele două teme ale concursului sînt: a) la alegere, b) mediul ambiant. Se pot trimite benzi desenate, stripuri (3-4 casete) și caricaturi. ●Lucrările trebuie să se prezinte sub formă de planșe de format A 3 (420x297 mm) sau A 4 (297x210 mm) atît pentru benzi desenate cît și pentru stripuri și caricaturi. În ceea ce privește banda desenată, sînt necesare minimum 3 planșe (limită maximă nu există). ●Fiecare planșă originală trebuie însoțită de cîte 5 copii xerox de bună calitate. ●Planșele trebuie numerotate și identificate cu un pseudonim ales de concurent. ●Ele trebuie însoțite de un plic pe care va fi menționată tema și pseudonimul concurentului, iar în interior, pe o foaie de hîrtie, se vor trece pseudonimul, numele și prenumele, adresa completă și numărul de telefon, vîrstă și tema lucrării. ●Lucrările se vor trimite la următoarea adresă:

2º Concurso de B.D.

Câmara Municipal de Loulé

(Divisão da Juventude)

8100 Loulé Portugal

●Termenul limită de trimitere a lucrărilor este 30 aprilie 1993 - data poștei. ●Premiul I este în valoare de 100.000 escudos.

Dodo NIȚĂ

Coperta I: Ionuț BĂNUȚĂ

Coperta II: H.R.GIGER

3

TIPIARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

IN TACT

Director tehnic:

Eustațiu BĂLEAN

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus Guvir - tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Ileana ANDREESCU, Antonela IVAN,

Marian BORCA, Dan GROZA

Sorin PINZARU, Ovidiu RISTEA

Corectură:

Neguța SEGĂRCEANU, Corina

ROMAN, Helen TUDOR

Montaj offset:

Daniela TOȚAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din rețeaua
națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marius TUCĂ

Doi marțieni lăudăroși.
- Eu, după ce alerg 2000 de metri pot sări 2 metri înălțime.
- Cred și eu... cu un asemenea elan!

Într-o cronică a unui festival intergalactic:

„Marțianul Costică Cinciochi a interpretat: De ce-ai plecat?, Fii bădită îndrăzneț, De ce fugi de mine?, precum și alte cîntece de vitejie”.

Într-un OZN, trei marțieni stăteau pe o bancă. Unul ațipise, celălalt nu.

Toastul unui marțian—șef:

— Dragi colegi, recunosc faptul că în acest an n-am făcut nimic, dar la anul voi face dublu!

UMOR

Un marțian de cînd a aflat cum a apărut femeia, îl caută pe Adam să-i rupă coastele.

Marțianul nevastei:

— Scumpo, de cînd ți-am zis că ești soarele meu, dispari zilnic!

— Cu ocazia unei călătorii pe Terra, în Africa, povestește un marțian, am fost atacat de maimuțe. Dacă nu m-ar fi smuls din ghearele lor un alt călător plin de curaj, aș fi fost pierdut...

— Bine, bine, se mira un ascultător, dar cum a putut să te recunoască dintre ele?

— Draga mea, o să-l concediez pe Gică, pilotul nostru, de trei ori era să mă accidenteze cu OZN-ul!

— Nu te pipi, dragule. Fii bun și mai acordă-i o șansă!

Dis-de-dimineață, după ce se trezi, Mouse își unse cu grijă articulațiile, apoi apăsă pe butonul mic pe care-l avea la vreo doi ultrimetri (valoare de ultra ori mai mică decît metrul) deasupra gîtului. Aștepta pînă cînd în partea superioară îi înflori o umbrelă roșie de toată frumusețea și ieși hotărît din cortul său de tablă zincată.

— Fraților! strigă.

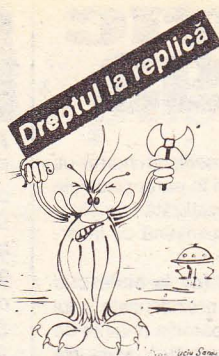
Își putea permite să-i strige astfel pentru că toți aveau în compoziție o proporție proporțională de oelcetreisapte.

Frații se strînseseră în jurul lui.

— Uite al Dracutu, pe ăsta nu-l plouă pe tijă, amise telepractic unul din frați, agîtîndu-și invidios mecanismul bielă-manivelă ce-i răsarea din gît.

Dracutu era dîjinul lor șef.

— Vă mai amintiți voi cînd mi-a vorbit

UN ARTICOL DEFĂIMĂTOR

Cu ani în urmă, într-o ședință a cenaclului ORION din Ploiești un tînăr își exprima bucuria că în fandomul românesc nu apăruse ciuma calomniei, care submina de mult viața literară "serioasă" (pe vremea aceea "demascările" cuplului Barbu-Tudor erau în floare). Noi găseam explicația în specificul literaturii SF, care impune anumite baremuri de cunoștințe științifice, capacitatea de a visa, de a înțelege lumea de mîine într-un mod umanist, refuzînd deci, intrarea în "templu" a spiritelor mărunte, carieriste, egoiste. Articolul "A fost odată..." publicat de jurnalul SF (nr.15) sub semnătura lui Pompilian Toilescu este, în acest sens, un semnal de alarmă, pentru că nu este altceva decît un text defăimător, plin de minciuni și "băscălie" ieftină, la adresa unor Aurel Cărășel (președintele Asociației Creatorilor de Science Fiction), Al.Mironov (președintele de onoare al A.C.S.F.), Ștefan Ghidoveanu și a altora mai puțin cunoscuți. Articolul jignește munca devotată și neplătită a unor sufletești din mai multe județe ale țării, dotați în mod diferit cu talent, dar avînd cu toții meritul de a crede într-un ideal comun și de a-l servi într-o cît mai fertilă solidaritate, într-o perioadă în care alții emigrează cu lașitate și cînd dezastrul financiar temperează serios elanurile editoriale. Zeflemeaua de cartier ne mai lipsea acum!

Este curios că articolul cu pricina se referă la Adunarea Generală a A.C.S.F. din 21 noiembrie 1992, dar apare la sfîrșitul lui martie 1993. Însă lucrurile se vor lega. "Principalul scop - și realizare - al Adunării a fost votul". Eroare. Votarea noului statut a fost doar un punct din program, alături de altele mult mai importante, legate direct de creația artistică prezentată. P.T.afirmă că unele articole din statut fuseseră cunoscute în prealabil numai de dl.Aurel Cărășel "din înfînul CRON". Minciună. Proiectul integral al statutului apăruse în CRON, iar acesta a fost trimis cu multe săptămîni mai înainte tuturor membrilor A.C.S.F. După P.T., autorii publicați în CRON „ori nu mai sînt foarte tineri, ori, în cele mai multe cazuri, nu se pot numi scriitori”. Tot o minciună. Cei mai mulți sînt tineri. Și nu P.T. are îndreptățirea să-i declare sau nu scriitori. Oricum, CRON-ul se poate mîndri cel puțin cu faptul că nici un text publicat nu a prezentat erori de ortografie, gramatică sau stilistică literară, catastrofale chiar la începători. În schimb, pot oferi oricînd doritorilor zeci de exemplare cu tarele de mai sus, tipărite nu în fanzine, ci în reviste SF, în ultimii trei ani. La sfîrșit „participanții (...) s-au împrăștiat fiecare pe la casele celor ce-i invitaseră și-or mai exista și astăzi dacă nu s-ar fi (poate s-or fi-n.n) retras pînă acum din Asociație.” De ce să se retragă? Pentru că lui P.T. nu i-a plăcut adunarea?

Articolul conține și jigniri nejustificate, într-un stil de zeflemea: despre Al.Mironov se spune că este „președintele Federației Române de Scrimă și a (trebuia al-n.n) altor, comitete și comiții”. Laurenția Teodorescu este făcută „agreabila d-ră bibliotecară, șef de sală de mese, Miss a acelei taberi”. Lipsa de transparență de la Craiova a constat în faptul că „doamnele și domnișoarele participante au fost în blue jeans”. Dacă scopul lui P.T. a fost să le vadă picioarele, a greșit adresa, erau destule localuri deochiate unde putea viziona filmele care să-l satisfacă.

Să fie oare acest articol o răbufnire personală? Sau un semnal al unei mișcări calculate de o mai mare amploare? Oricum, dă de gîndit că el a apărut în Jurnalul SF, care pînă acum a dovedit că se află de partea cea bună a baricadei, acolo unde solidaritatea în pasiune este cheazășia descoperirii și afirmării de noi talente. Dincolo de toate acestea, A.C.S.F. va exista atîta vreme cît își va putea îndeplini menirea stabilită prin statutul său și va rămîne receptivă la critici cinstite, dar nu la delirul defăimător.

Anton TĂNĂSESCU
Vice-președinte al A.C.S.F.

MANA

prima oară Dumnezeumătii? Adică cel-cu-o-mie-de-nume (printre care și argoticul Zăbestof-zădors), patronul, soclul și bușonul lor spiritual.

— Da! răspunseră frații, deși nici unul dintre ei nu era sigur că-și mai aducea aminte. Asta se întîmplase de mult și majoritatea se născuseră după evenimentul în discuție.

— Vă mai aduceți aminte că ne-a spus atunci să pornim Călătoria spre Țară pe paralela de 15°27' 39"?

— Da...

— Ei bine, să știți că ne-am rătăcit în deșert!

Frații realizară în sfîrșit că se rătăciseră în deșert.

— Trebuie să-i cerem ajutorul.

— Trebuie!

Mouse își roti umbrela de deasupra gîtului pînă cînd aceasta atinse o viteză unghiulară amețitoare, apoi, în transă, își invocă zeul.

— Dumnezeumătii!...

— Da, mă, Mouse. O voce cavernoasă îi înapoie solemn răspunsul.

— Dă-ne mană!

— Mîna?

— Nu, mană!

— Ochei, răspunse vocea, sugerîndu-i lui Mouse ideea unei noi încheieri a slujbei săptămînale: "Acum și în vecii vecilor, o cheie!"

Și imediat, cu ochii holbați, pletele fluturînd și gurile căscate, din cer începu să plouă cu căpațîni.

Pompilian TOILESCU

Mihai HĂULICĂ

O PORTOCALĂ PE MASĂ

El și ea, față în față. Iar între ei, masa nutritivă din care se materializează încet, foarte încet o portocală.

În coca gelatinoasă lichidul interstițial fierbe și bășicuțe acide corodează păienjenişul de filamente vegetale.

Pentru următoarele patru luni, câte mai sînt pînă la sfîrșitul anului, tastele de activare au fost făcute inutilizabile de către Calculatorul Distribuitor Central.

Oricum, înseamnă ca nutritivul nu va mai fi folosit niciodată. Ei înșiși au ales această cale.

Se privesc în tăcere, în timp ce portocala continuă să devină.

E din ce în ce mai ciudată. În mișcări, în comportament, ba chiar în felul de a vorbi și de a face. După atîția ani sîntem doi străini.

Ce senzație timpită! Ne suspectăm reciproc, ne pîndim tot timpul să-l prindem pe celălalt cu ceva... Cu ce?

Cum mă mai privea la Psiholimpiadă! Cu privirea aceea neomească a ei pe care mi-o aruncă din cînd în cînd. Și ce eforturi am făcut să cîștig, să-i aștern la picioare manta de orhidee! Și ea? Mai mult le-a călcat în picioare decît a pășit peste ele. Disprețuitoare cum numai o femeie poate fi. Ca o femeie...

Nu. Ceva, totuși, este schimbat în ființa ei. Dar ce?

VENA! Vena aia de la gît care i se umfla cînd era nervoasă sau bucurată, cînd făceam dragoste... Uite ce întinsă și liniștită e! O venă netedă, normală... aparent normală.

Oare chiar au înlocuit-o?

Nu-mi vine să cred. Dar e ceva cu ea. Parcă nu mai este cum era... e altcineva, altceva...

Același trup, același chip, glasul... dar micile gesturi, privirile – amănunte pe care le-am modelat împreună... unde-s?

Dar nu se poate! Ni s-a spus că vom fi anunțați.

Și cînd s-o fi schimbat, că doar am fost tot timpul conectați?

Poate cînd am fost acolo.

Pentru ea am făcut-o.

Pentru noi.

Atunci să se fi întîmplat?

De cîteva zeci de minute stă și se uită la mine. Și în ochii ei – nimic.

Nici o sclipire. Nimic, nimic.

Cineva îmi spunea, demult, că semăn cu ea. Și m-am bucurat să-i dau dreptate. Mi se păruse și mie. Dar acum nu mai sînt așa sigur. Nu mă mai regăsesc în trăsăturile chipului ei. Parcă nu mai sînt eu cel care o locuiește. Parcă m-a pierdut undeva pe drum.

Să murim pentru asta? Sau să trăim în minciună? Cum? Știind că ea nu mai este ea? Accepți minciuna o zi, o viață, două... Dar pînă cînd? Asta n-ar fi viață, n-aș trăi. Aș funcționa.

Tare aș fi vrut să mai facem un copil. **Să-l facem.** Primul nostru născut a dispărut în experimentul acela, acum 80 de ani. Ar fi o posibilitate să mai avem unul, m-am interesat. Dar cu cine să fac un copil? Cu o... de-aia?

Nu. Am hotărît bine.

Aș mîncă o portocală.

El și ea în față. Iar între ei, nutritivul suprasolicitat din care se materializează încet, foarte încet, o portocală zbîrcită ca fața unui nou născut. O portocală naturală, otrăvitoare.

Oare de ce se uită așa fix la mine? Să fi observat? Sau...? Ce-o fi cu el? Cu noi... Ce se întîmplă cu el de la o vreme?

Oricum e tîrziu. Am luat o hotărîre, nu?

Și totuși, mai e timp. Poate că...

Dar ce s-ar mai putea întîmpla? M-am supus celei de-a patra regenerări. Pentru el am făcut-o. Pentru noi. Ultima la care am dreptul... Păcat s-o fi făcut în zadar!

Acum i-aș putea naște un copil. Naște... Da, un copil poate că ne-ar apropia din nou...

Dar vrea? L-aș convinge? La aproape 200 de ani nu-mi pot permite să risc. Timpul... Și ce bine mă simt! Regenerarea e perfectă, toate arterele, toate venele, sîngele... Mă simt din nou tînără. Pulsul, tensiunea, pielea proaspătă...

Ei, dar s-ar putea să nu observe. Regenerările sînt obișnuite de-acum... Dar limitate. Oricum, ar putea să vadă, să mă vadă dacă tot se uită la mine.

E ceva, totuși cu el. Stă de aproape o oră și se uită mereu în același punct, undeva pe gîtul meu. Cu aceeași privire pe care o avea la psiholimpiadă, luna trecută.

Ce figură grotescă a făcut acolo! Speram să cîștige, doream asta, mi-o promisese de atîtea ori! Dar nu în maniera la care a făcut-o. S-a comportat ca un saltimbanc. Ca un supraom care știe că este mai mult decît un om, cu orgoliul, cu vanitatea exacerbată a acestuia. Ce-i trebuia să mute din loc și cabina arbitrilor?!

Chiar nu se poate uita la nimic fără să miște? Văzîndu-i fața transfigurată de concentrare, expresia ei, îl bănuiam în stare să-i lase pe ăia în aer, doar pentru a se fuduli înaintea mea: vezi ce pot eu? Ca un copil care-și descoperă capacitățile. Mi-a amintit de elevii mei care, la primul examen după ce-și conștientizează forțele psi, transformă clasa într-un loc unde plutesc în devălmășie scaune, monitoare, biocîmpuri dezafectate, tot ce le pică sub ochi.

Să-l fi schimbat? Dar cum așa? Fără să fiu anunțată? Nu se poate. N-ar face ei asta.

Nu mie.

Și dacă...

Nu, am hotărît bine. N-aș putea trăi cu un surogat. Nu în minciună. Nici eu n-aș mai fi eu.

Uite-l cum mă privește. E așa de... Nu știu cum... Și nici măcar nu știu ce e schimbat la el.

Dar îl simt altfel, nu mai e cum era...

Se spune că după mai mulți ani de conviețuire, bărbatul și femeia ajung să semene fizic unul cu altul. Și am observat de mult că, într-adevăr, noi semănăm.

Dar uite, cînd îl privesc acum, am senzația că mă vîd pe figura lui. Și nu e ceva ce ține neapărat de înfățișare. E ceva din interiorul lui care lipsește. Parcă m-a pierdut din el.

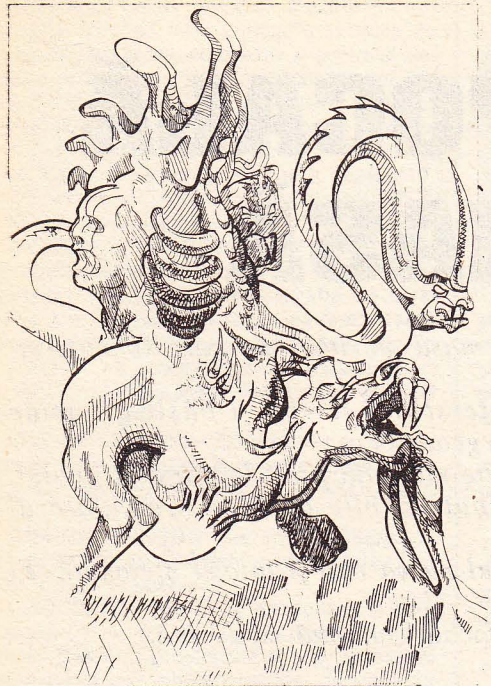
Păcat!

Oricum, au fost frumoși anii ăștia.

Mi-e poftă de o portocală.

Un răgaz pentru a trăi

JOE HALDEMAN

Fu o zi de pomină care dădu apă la moară flecarilor.

Harrison își închisese trupul înghețat într-o capsulă spațiotemporală, care fusese apoi lansată spre centrul Galaxiei. În capsulă se mai aflau teancuri de ultrafișe cristalizate (însoțite de un monitor pe care puteau fi vizionate) care descriau în cele mai mici detalii însușirile specifice ca și realizările umanității, precum și o serie de mici obiecte de artă.

Unii fură de părere că Harrison a trădat omenirea, oferind hoardelor extraterestre invadatoare o hartă ce le va arăta calea sigură spre Terra. Detaliile asupra a ceea ce aceștia ar fi putut să le facă oamenilor, și din ce motive anume, ofereau o reflectare interesantă a problemelor ce preocupau în realitate mintea a diverși indivizi.

Alții, mai clemenți, considerară a priori că, o rasă de extraterestri capabilă să descifreze mesajul lui Harrison și să ne viziteze apoi, va fi depășit demult deja stadiul în care ar practica agresiunea, acționând pradă instinetelor primare.

Tot ceea ce ei ne-ar fi putut face s-ar fi rezumat la a ne observa și, eventual, la a ne ajuta.

Partizanii celor două tabere furnizară din plin material pentru eseurile solemne, disertații semi-docte și religii efemere.

Se exprimară și alte opinii:

„Vulpoiul acesta bătrîn și-a cheltuit banii așa cum a vrut!”

„Ceea ce a făcut el reprezintă o risipire de neiertat a unor resurse artistice de neînlocuit!”

„Ceea ce a făcut el reprezintă o risipire de neiertat a unor resurse artistice de neînlocuit!”

„Ar fi putut folosi banii aceștia ca să-i hrănească pe cei înfometați!”

„Gestul său e donchișotesc, fantast. Vom fi cu toții morți și dispăruți cu mult înainte ca cineva să intercepteze chestia aia blestemată!”

„Dă-l dracului de Harrison, am probleme mai importante de rezolvat!”

Dar nici una dintre aceste păreri nu era, din păcate, cea corectă.

Conform estimărilor, convertizorul miniaturizat Adam - Beeson avea să accelereze foarte lent capsula, timp de aproximativ un secol, epuizându-și combustibilul când nava va fi atins o mică fracțiune din viteza luminii. Ea avea să treacă, deci, prin vecinătatea lui Antares peste vreo 5000 de ani.

Capsula fusese prevăzută cu un generator preprogramat de semnale, alimentat de energia luminii stelare. Acesta avea să acumuleze energie pentru a emite, o dată la zece ani, un mesaj în banda de unde de 21 cm. Mesajul avea să dureze 90 de minute și să fie repetat de trei ori; orice idiot dotat cu un radiotelescop îndejuns de mare și posedînd permisele ontologice adecvate ar fi putut să-l descifreze:

„Sînt un produs al unei specii inteligente; poziția mea este următoarea... Dacă vă stă în puteri, interceptați-mă!”

Din păcate însă, nava poseda un cîmp magnetic destul de puternic și de aceea se comportă conform ecuațiilor lui Maxwell. Ruta sa trecu printr-un nor de plasmă rarefiat dar foarte întins și care făcu să se rotească lent spre dreapta, pierzîndu-și de-a lungul anilor accelerația. Cînd

ieși din norul de plasmă era întoarsă din nou spre Pămînt și se mișca cu o viteză modestă.

Peste 2000 de ani trecu prin locul unde se aflase Terra în momentul lansării ei (sistemul solar se deplasase între timp, în mod firesc) și continua să se miște uitată printre galaxii. Își mai eminea încă semnalul la fiecare zece ani, dar trecu foarte mult timp pînă cînd cineva să o bage în seamă.

M-am trezit cu o durere groaznică, care încetă însă imediat.

„Cum vă simțiți?” mă întrebă o sora draguță, îmbrăcată într-o uniformă verde, bine apreată.

Nu am răspuns imediat. Ceva nu mi se părea în ordine la ea, la camera de spital, la patul în care mă aflam. Muchiile erau nefirești, prea ascuțite parcă.

„Cum vă simțiți?” mă întrebă de această dată o soră între două vîrste, îmbrăcată la fel ca prima. Nu reușisem să sesizez cînd o înlocuise. „Vă plac mai mult așa?”

I-am răspuns că mi-e indiferent. Corpul meu, da, corpul meu este cu o sută de ani mai tînăr. Mentea mi-e limpede și mușchii îmi sînt oțeliți. Nu am conștiința organelor suferinde.

„Oare sînt morți?” am întreat-o.

„Nu chiar”. Îmi răspunse, clipa în care i-am surprins metamorfoza fulgerătoare. Acum era un doctor, cu țîmplele albite și cu o ținută profesională.

„Ați fost mort multă vreme, dar acum nu mai sînteți. Noi v-am reconstituit.

Am rugat ființa să se decidă pentru o înfățișare anume și am întreat-o dacă nu m-au scos din capsulă sub formă de corp solid, înghețat.

„Da, lucrurile s-au pefrecut cam cum ați prevăzut.”

Am întreat ce vroia să spună cu acel „cam”.

„V-ați învățat în cerc și ați pierdut viteză; a trecut multă vreme pînă cînd să vă remarcăm prezența”.

M-am ridicat, privind insistent ființa. Îmi spuneam că dacă nu clipește, probabil nu se va mai metamorfoza. Am întreat-o cît timp hoinărisem prin spațiu.

„Aproape un milion de ani. Mai exact, 874.896, din momentul lansării.” Am sărit pe podea și țîlpile mele au atins nisipul fierbinte. „Îmi pare rău”, zise ființa și podeaua se pardosi deodată cu plăci de faianță.

„De ce nu vă arătați adevărata înfățișare? Sînt prea bătrîn ca să mă mai sperii de monștri.”

Ființa se transformă, luîndu-și adevăratul chip, dar am rugat-o aproape imediat să revină la una din înfățișările precedente. Trebuie totuși să știu căreia din extremități să-i vorbesc.

Deveni din nou doctor și camera se dizolvă. Ne aflam acum pe o vastă întindere de nisip arămiu, așezat în dune ordonate. În față, umbra-mi palidă se alungea continuu. M-am întors, tocmai la timp ca să văd Calea Lactee, apunînd strălucitoare la orizont. Nu se vedeau însă stele apropiate.

„Da,” îmi spuse doctorul, „sîntem la marginea galaxiei din care veniți.”

Pe cînd era în viață i se pusese „Omul care stăpînește LUNA” și fu numit „Omul care a stăpînit LUNA” încă mult timp după aceea.

DR. THORNE HARRISON se născuse în 1990, într-un orășel din ARKANSAS. Studiile medii și le terminase în 2005, prin fuga de la o școală de corecție subvenționată de stat. Urmaseră zece ani petrecuți în slujbe de ocazie, de una sau de cealaltă parte a legii. Dar ambiția sa îl ajutase să răzbească în a cuceri puterea și la vîrsta de 35 de ani era președintele miliardar al unei corporații cu afaceri diverse și legale - în cea mai mare parte.

El numea toate astea noroc.

O planetă nu îi fu de ajuns. Cam cu o săptămînă înainte de a 40-a sa aniversare, Harrison își concedie consiliul directorial și lichidă o avere enormă, pe care o investi apoi pînă la ultimul cent în dezvoltarea și exploatarea Liniei de călătorii spațiale Adam-Beeson. Reuși astfel să facă accesibil voiajul în spațiu oricui își putea permite acest lucru. Cumpără o parte din Lună, unde construie domuri de plăcere și orășele de vacanță și organizează safari-uri pentru oamenii care se simțeau epuizați și aveau bani. Veniturile sale crescuseră îndeajuns încît să-i permită cumpărarea voturilor pentru inițierea lucrărilor de „terrorizare” pe Marte.

Cînd prima suviță de apă își croia drum în Valea Marelui Rift, Harrison se stîngea în propria sa clinică geriatrică din Copernicus City, în al o sută douăzecilea an al vieții. Frământările legate de această ultimă luptă cîștigată îi grăbiseră sfîrșitul.

„Împinge-l odată! Hai, fă-i vînt mai repede!” Făcînd salturi lungi în slabul cîmp gravitațional lunar, doi infirmieri împingeau, pe coridorul alb, căruciorul masiv tixit de aparatură ce înconjură o fărîmă fragilă de corp omenesc, cyborgul mort al Dr. Thorne Harrison. Fluorocarbonul oxigenat curgînd în venele slăbite îi dădea creierului acestuia impresia că încă trăiește.

După ce pătrunse prin ușile instalației criogenice, căruciorul se opri cu un salt fîngă camera de congelare. Conductele și cablurile fură deconectate și corpul fu introdus fără ceremonie în camera care, activată în scurt timp, îl transformă în cuarț înghețat. „Gata! Am terminat și cu ăsta!” Și totul în speranța deșartă a unei învieri viitoare.

Un soare grenă, enorm, cu margini nebuloase, răsări din partea opusă a orizontului. „O gigantă infraroșie”, mi-am reamintit brusc.

I-am spus ființei că le eram profund recunoscător pentru faptul de a mă fi reconstruit, și am întrebat-o dacă le puteam fi de vreun folos. Aș fi putut, eventual să le dezvălui ceea ce știam despre timpul meu, acum un trecut foarte îndepărtat.

„Nu, am aflat deja tot ce se putea de la dumneavoastră, în timpul cât v-am reconstituit.” Îmi zîmbi. „Dimpotrivă, noi vă sintem foarte îndatorați. Vreți să vă ducem înapoi pe Pământ? Planeta pe care ne aflăm acum ne oferă condiții excelente nouă, dar dumneavoastră v-ați plictisit repede aici.”

I-am răspuns că îmi doream extrem de mult să mă întorc pe Pământ, dar aș fi vrut ca mai întâi să văd cât mai mult din ceea ce reprezintă lumea lor.

„Dar toată lumea mea arată așa; trăiesc aici tocmai fiindcă apreciez această lipsă de vanitate. Și semenii mei trăiesc în locuri întru totul asgănătoare acestuia.”

L-am întrebat dacă nu i-aș putea întâlni și pe alții dintre ei.

„Nu, din păcate e imposibil. Ar refuza să vă vadă chiar dacă eu aș vrea să vă duc la ei... E și aceasta o chestiune de politică”, adăugă după o scurtă pauză. Apoi mă luă de mână și ne înălțară până când steaua lor deveni o mică pată abia vizibilă, și mi-am dat seama că ne aflam acum în interiorul Căii Lactee, înconjurați de stelele ce roiau în jurul nostru.

L-am întrebat dacă ce efectuăm acum era o teleportare.

„Nu”, răspunse, „ne deplasăm cu o mașină; ceva în genul unei astronave, dar mai rapidă și mai eficientă. De fapt, mai puțin eficientă într-un anumit sens.”

Începusem să-l întreb cum de puteam vorbi și respira, dar privirea lui obosită mă inhibă. Pilpăia acum de parcă ar fi vrut să-și schimbe din nou înfățișarea. Dar n-o făcu. „Sînt lucruri interesante de văzut în zona asta” îmi spuse, pe cînd ne apropiam de o stea galbenă, pe care am recunoscut-o drept Soarele nostru. „N-am mai fost pe aici de vreo 10-12 mii de ani”, urmă el. Sub noi apără deodată, ca o minge albastruie Pământul.

Ne-am oprit pentru o clipă și el a continuat cu o nuanță de scuză în glas: „E destul de aproape, dar eu nu ies prea des.”

Am început să coborîm lin, așa încît am putut admira apusul Soarelui deasupra Africii. Coasta sa vestică nu părea să se fi schimbat prea mult. Apoi Atlanticul trecu pe sub noi ca o pată de cerneală și aterizăram în sfîrșit undeva, în nord-estul Statelor Unite. Eram pe un izlaz, al cărui gard de sîrmă părea să fie făcut din același duramyl strălucitor pe care mi-l aminteam din copilărie.

„Unde sîntem?” l-am întrebat. Îmi răspunse că ne aflăm undeva la nord de Canaan (New York); la cîțiva kilometri spre vest se afla și o autostradă unde aș fi putut face autostopul pînă m-ar fi luat vreun camion. Spunîndu-mi toate acestea începu să pilpeie alît de zdrăvăn, încît puteam zări pășunea prin el, chiar cînd era vizibil.

„Bine, dar nu se poate!” - am ripostat. „A trecut un milion de ani și nu cred să mai existe acum autostrăzi și camioane!” Mă privi cu superioritate ironică și îmi spuse că ne aflăm cu numai 5 sau 10 ani în viitorul meu; adică după anul nașterii mele. Cu deosebirea că eu, cel de acum, aveam 20 de ani. Oare nu știam chiar nimic

despre ceea ce înseamnă relativitatea?

Și dispăru. Atunci văzui fermierul care venea spre mine, ținînd în mîini, amenințător, o coasă.

Pe izlaz nu se mai afla nimic și nimeni altcineva contra cui ar fi putut-o folosi, în afară de mine.

„Bună dimineața!” i-am spus. Apoi mi-am dat seama că era de fapt după amiază. Continuă să se apropie de mine, pînă la o distanță de unde ar fi putut lovi și, oprindu-se, se holbă nedumerit. „Da' unde dracu'-i individul ăla?” zise cu o căutătură minioasă.

„Cum? Care individ?” făcui eu mirat, uitîndu-mă împrejur. De fapt, în sinea mea, îmi puneam aceeași întrebare. Se frecă la ochi. „Afurisite! Astea de lentile de contact! Da' ce cauți pe pămîntul meu, la urma urmei?”

„M-am rătăcit.” „Da' nu ști ce-i ăla un gard?”

„Ba da, domnule, îmi cer scuze. Tocmai mă îndreptam spre fermă ca să vă întreb care este drumul spre Canaan”.

„Da' de ce umbli cu hainele astea caraghioase pe tine?” Purta încă replica costumului conservativ în care fusese îmbrăcat Harrison.

„Așa e moda la oraș domnule.” Clătină din cap. „Hm! Tinerii din ziua de azi!” Urmă: „Apăi, ia-o peste gardul ăla, da' ai grijă să nu-mi calci fasolea și după-ai o ții drept pînă ieși la drum. Ca să ajungi la Canaan o iei la stînga.” I-am mulțumit politicos și el făcu cale întoarsă spre fermă.

În stația de camion calendarul arăta anul 1995.

Nu-i deloc ușor să te trezești în New York City fără un ban în buzunar, dar situația se schimbă atunci cînd ai un timp de douăzeci de ani și o experiență de mai bine de un veac în a-i separa pe oamenii de banii lor.

În mai puțin de o săptămîna, omul care fusese Harrison locuia deja într-un apartament luxos din East Village și avea strînși îndeajuns de mulți bani pentru a-și permite să stea să reflecteze.

De un lucru era sigur: nu mai vroia să fie încă o dată Harrison. În afara faptului că s-ar fi plictisit să trăiască aceeași viață, își dăduse seama, pe cînd mai era încă Harrison și avea deja vreo 50 de ani, că o existență ca a sa nu putea fi una fericită, fiind prea intim legată de acumularea de bogăție și putere, dar în același timp incapabilă să-i ofere încrederea reciprocă cu semenii săi.

Și apoi, la ora aceasta Harrison era deja un băiețel de 5 ani în Arkansas și tocmai își începea cei douăzeci de ani ghinionști ce vor preceda secolul său de prosperitate.

Acest gînd îi dădu fiori de gheață.

Merse la o bibliotecă și parcurse microfîșele colecțiilor de „Forbes” și „Bizweek” din ultimii ani. Astfel, procedînd prin eliminări succesive află cine ar fi putut fi acum. Apoi, pentru mai puțin de 1000\$ își confecționă un trecut și introduse documentele sale false în băncile de date guvernamentale.

Se lansă în niște investiții, aparent nerentabile, și deveni milionar în mai puțin de un an. Cumpără atunci o firmă falimentară de produse electronice și o rebotează cu numele său: Lassiter Electronics. Își lăsă barbă, știind că va albi prematur. Firma prosperă. Cumpără o uzină de mase plastice, pe care o rebotează Lassiter Industries. Apoi mai achiziționează și cel mai mare cabinet poligrafic din Pennsylvania, precum și o pescărie.

În 2010 se afla într-un cazinó din Galveston,

unde pierdu o sumă importantă în fața unui bă răzbunător, care se pricepea binișor la zaruri. Lassiter era mai bun, dar îl lăsase să ciștige.

Era tocmai cu două zile după a 20-a aniversare a lui Harrison, cînd acesta dăduse prima mare lovitură.

Lassiter își continuă ascensiunea, o ban mică, apoi una mai mare. O firmă aerospacială. Textile. O parte dintr-o stație orbitală; echipamente electronice miniaturizate și cristale pentru băncile de date.

Toate acestea se numeau Lassiter Limited.

În 2018 ajută cu tact destinul, angajîndu-l pe analist de timp și mișcare pe tînrul Dr. Thor Harrison, deși știa că toate referințele acestuia erau false. Îi dădu astfel posibilitatea să aibă acces la informații de primă mîna.

Harrison profită de această ocazie și în 2020 era deja vicepreședinte junior însărcinat cu producția. În 2022, ajuns vicepreședinte și cel mai tînăr membru al consiliului de conducere al companiei, știa o serie de chestii interesante despre ceilalți membri ai consiliului.

În 2024 Harrison îi puse în față lui Lassiter documente care dovedeau că deținea controlul 51% din ceea ce însemna Lassiter Limited făcînd aceasta, se așteptase la o luptă aprigă. Lucrurile decurseră însă cu totul altfel: Lassiter se mulțumi să se retragă complet din afaceri, schimbul primirii unei sume neașteptat de mici.

Cu încă jumătate de viață de trăit și cu bani care i-ar fi ajuns din belșug pentru mult mai mult timp, Lassiter își cumpără terenuri și locuințe confortabile, la Paris, Key West și Colorado, pe care le schimbă în funcție de sezon. Petrecu cîțiva într-o călătorie de agrement în jurul lumii, dînd considerabilele sale energii materiale și le canaliză spre lumea artelor, iar nu spre cea a finanțelor, cum ar fi fost de așteptat. Deveni un virtu al clavecinului și, în plus, se făcu bine cunoscut în cercurile artistice avangardiste prin compozițiile sale neopointilliste: sculpturi de lumină înghețată, zvîcniri elegante de laseri prinse în cuburi de gel fotosensibil. Femeile frumoase erau pur și simplu fascinate de acest om care reușea atât de bine în doua domenii alît de diferite.

În același timp urmărea îndeaproape evoluția lui Harrison; lichidarea companiei cînd în 2030, cumpărarea Liniei de călătorii spațiale Adam-Beeson (care păru multor observatori investiție sortită de la bun început eșecului investirea întregii averi în lucrările de pe Luna beneficiile înșuite pe care le obțină).

Și pe cînd catalizatoarele ecologice începeau să fie instalate pe Marte, iar Harrison bătrîn, făcea eforturi disperate să mai cumpenește ani de viață, Lassiter se stîngea la Key West.

Nedorind să-și tulbure sfîrșitul cu tuburi IV personal sanitar și aer steril înghețat, își trimise unica soră medicală care-l îngrija într-o plimbare care avea să dureze oricum prea mult, vorbind calm și convingător. Ultimele sale cuvinte nu trăsă durerea crescîndă ce-i încolțea în piept.

Acum stătea întins pe verandă în bătaia brizei sărate. Jos camerele erau pline de admiratori profund îndurerați, prieteni pe care nu trebuise să-i cumpere.

Și cum pe albastrul palid al cerului se aprinsese vîpaia roșie a asfințitului, își spuse că este un om fericit și începu să se întrebe cum va juca piesa data viitoare, cîci își dădea seama că el este păpușarul, chiar acum, cînd ultima soară era trasă și se lăsa cortina.

Traducere de Bogdan SAVU

Leamrîi Ți Spuneau PADURILE

Nu este Păzitorul-poții, nici Șarpele. Nici Cîntărețul-din-liră, nici Diopliitorul, nici Vinătorul, deși vine, ca și ei, în vremea lumii. Poate că, în acești ultimi ani, am visat despre Selver, dar acum nu mai trebuie s-o acem; a părăsit vremea visului.

În pădure, unde cad frunzele și copacii, s-a ivit un zeu care cunoaște moartea, un zeu care ucide și nu este renăscut.

Conducătoarea ascultă relatarea și profețiile lui Coro Mena și acționează. Merta întregul oraș Cadast, asigurându-se că fiecare familie era pregătită pentru evacuare, cu rezerve de hrană și târgi pentru batrîni și bolnavi. Trimise în sud și est cercetașe, ca să culeagă știri despre yeomeni. Menținu permanent lângă oraș un grup de femei înarmate, deși celelalte continuau vînătoarea, ca de obicei, în fiecare noapte. Cînd Selver se mai întremă, femeia insistă ca el să iasă din Culcuș și să povestească încă o dată; cum yeomenii au ucis și înrobii oamenii din Sornol și au tăiat pădurile; cum cei din Kelme Deva i-au omorît pe yeomeni. Obligă femeile și bărbații care nu visau și nu înțelegeau aceste lucruri, să asculte din nou, pînă înțeleseseră și se înspăimîntară. Ebor Dendep era într-adevăr o femeie practică. Cînd un Mare Visător, fratele ei, îi spusese că Selver era un zeu, o bunte între realități, ea îl crezu și acționează ca atare. Era de datoria Visătorului să fie atent și să se asigure că judecata lui era adevărată.

După aceea, ei îi revenea sarcina de a acționa asupra judecății respective. El vedea ce trebuia făcut, iar ea avea grijă să se îndeplinească.

+ Toate orașele pădurii trebuie să audă, spusese Coro Mena.

Atunci conducătoarea trimise pe alergătoarele ei tinere, iar conducătoarele altor orașe ascultară și trimiseră alegătoarele lor. Masacrul de la Kelme Deva și numele lui Selver colindară Însula de Nord și trecură oceanul spre celelalte ținuturi, din gură în gură sau în scris; nu foarte repede – deoarece Oamenii Pădurii nu aveau soli mai iuți decît alergătoarele – totuși destul de repede.

Pe cele Patruzeci de Ținuturi ale planetei nu trăia unul și același popor. Existau mai multe graiuri decît ținuturi, iar fiecare avea dialecte diferite pentru fiecare oraș în parte; existau apoi nenumărate variante de obiceiuri, moravuri și meșteșuguri; tipurile fizice diferereau pe fiecare din cele cinci ținuturi Mari. Oamenii din Sornol erau înalți și albicioși, mari negustori; cei din Rieshwel erau scunzi, mulți aveau blana neagră și mîncau maimuțe, și așa mai departe. Climatul însă varia puțin, pădurea tot atît de puțin, iar oceanul de loc.

Curiozitatea, drumurile comerciale stabilite și necesitatea de a găsi un soț sau o nevastă din Arborele convenit mențineau un contact între diversele orașe și ținuturi, astfel încît existau unele asemănări, cu excepția extremităților, insulele despre care se zvonea că sînt pe jumătate sălbatice din Estul și Sudul Îndepărtat. În toate cele Patruzeci de Ținuturi, femeile conduceau satele și orașele și aproape în fiecare exista un Culcuș al Bărbaților. În Culcușuri, Visătorii vorbeau o limbă veche ce se deosebea puțin de la un ținut la altul. Limba aceasta era arareori învățată de femeile și bărbații care rămîneau vînători, pescari, țesători, constructori, aceia care visau doar vise scurte în afara Culcușului.

Deoarece majoritatea scrierilor erau în limba veche, atunci cînd conducătoarele trimiseră fete luntrașe cu mesaje, scrisorile meraseră de la un Culcuș la altul, iar Visătorii le tălmăciră Femeilor Bătrîne, așa cum se întîmpla și cu alte documente, știri, mituri și vise. Întotdeauna însă Femeile Bătrîne erau cele care hotărau dacă să creadă sau nu.

Selver se găsea într-o cămăruță, în Eshen. Ușa nu era încuiată dar știa că dacă ar fi deschis-o, ar fi intrat ceva rău. Totul era în regulă cită vreme o nea închisă. Necazul era că în fața casei erau plantați arbori tineri, o livadă înflorită; nu pomi fructiferi, ci un alt soi pe care nu și-l putea aminti. Ieși să vadă ce fel de copaci erau. Toți zăceau rupți și dezrădăcinați. Ridică ramura argintie a unui și de la capătul rupt se prelinse o picătură de sînge. Nu, puse el, nu aici, nu din nou. Thele: Oh; Thele, vino la mine înainte de a muri! Ea nu veni însă. Numai moartea ei era acolo, mesteacănul rupt, ușa deschisă. Selver se înapoie iute în casă și descoperi că aceasta era construită deasupra solului, ca o casă yeomenă, foarte înaltă și luminoasă. Dincolo de cealaltă ușă, situată pe peretele opus al încăperii, se întindea strada cea lungă a orașului yeomen, Central. Selver avea arma la brîu.

Dacă Davidson venea, putea să-l împuște. Aștepta înapoia ușii deschise, privind afară, în lumina soarelui. Davidson apără, uriaș, alergînd atît de rapid încît Selver nu-l putea menține în cătarea armii, pe măsură ce zigzaga, foarte iute, pe strada lată, apropiîndu-se mereu.

du-se mereu.

Arma era grea. Selver trase, dar glonțul nu porni și, mînios și îngrozit, azvîrlî cît colo postolul și visul.

Dezgustat și trist, scupă și suspină.

– Un vis rău? Întrebă Ebor Dendep.

– Toate sînt rele și toate sînt la fel, îi răspunse el, dar neliniștea și agitația îi mai dispărușeră puțin.

Lumina răcoroasă a soarelui dimineții cădea în stropi și sulii printre frunzele delicate și ramurile pîlcului de mesteceni de lingă Cadast. Conducătoarea stătea acolo, împletind un coș din tulpini negre de fîrîgi, deoarece îi plăcea să-și mențină degetele ocupate, în vreme ce Selver zăcea lingă ea în jumătate-vis și vis.

Se afla în Cadast de cincisprezece zile și rana i se vindeca bine.

Dormea încă mult dar, pentru prima dată după multe luni, începuse iarăși să viseze treaz, regulat, nu o dată sau de două ori într-o zi și o noapte, ci în ritmul și pulsul adevărat al visării, care trebuia să se ridice și să coboare de zece pînă la paisprezece ori în ciclul diurn. Așa rele cum erau visele, numai groază și rușine, le întîmpina cu bucurie. Se temuse că i se retezaseră rădăcinile, că înaintase prea mult în ținutul sterp al acțiunii ca să mai poată regăsi drumul de întoarcere la izvoarele realității. Acum, deși apa era foarte amară, bău din nou.

Pe scurt, îl doborîse iarăși pe Davidson în cenușa taberei arse și de data asta nu mai cîntase deasupra lui, ci îl lovide cu un bolovan în gură. Dinții lui Davidson se spărseseră și printre cioturile albe curgea sînge.

Visul era folositor, o dorință împlinindu-se, dar se opri acolo, căci îl visase de mai multe ori, atît înainte de a se întîlni cu Davidson în cenușa Kelmei Deva cît și de atunci încolo. Visul acela nu-i aducea nimic în afară de ușurare. O înghițitură de apă dulce. El avea însă nevoie de amărăciune. Trebuia să se întoarcă, nu în Kelme Deva, ci pe strada lungă și îngrozitoare din orașul străin, numit Central, unde atacase Moartea și fusese înfrînt.

Ebor Dendep fredona în timp ce lucra. Mîinile ei subțiri, cu firele verzi și mătăsoase argintate de vîrstă, împleteau tulpini de ferigi negre, iute și precis. Cînta un cîntec despre culesul ferigilor, un cîntec de fată: Adun ferigi, mă-ntreb dacă el se va-ntoarce....

Glasil ei subțire și bătrîn țuia ca un greiere. Soarele tremura în frunzele mestecenilor. Selver își lăsă capul în mîini.

Pîlcul de mesteceni se afla situat aproximativ în mijlocul Cadastului. Din el plecau opt cărări, șerpuiind înguste printre copaci.

În aer se simțea iz de fum de lemn; la marginea sudică a pîlcului, acolo unde ramurile erau ceva mai puțin dese, fumul putea fi zărit înălțîndu-se din coșul unei case, aidoma unui firicel albastru răsucit printre frunze. Dacă priveai atent printre stejari și ceilalți arbori, vedeai acoperișurile ridicîndu-se la vreo jumătate de metru deasupra solului; erau foarte greu de numărat, poate o sută sau două. Casele din lemn erau îngropate pe trei sferturi, așezate între rădăcinile copacilor. Acoperișurile din birne erau acoperite cu morman de rămurele, ace de brad, stuf și pămînt. Erau izolate, etanșe la apă aproape invizibile. Pădurea și comunitatea de opt sute de oameni își vedeau de treburile lor, în jurul mestecănișului unde Ebor Dendep lucra un coș din ferigi. Deasupra capului ei, o pasăre ascunsă în frunziș făcu: „Țiu-țiu”. Zgomotele produse de oameni erau mai puternice ca de obicei deoarece, în ultimele zile sosiseră cincizeci sau șazeci de străini, în special femei și bărbați tineri, atrași de prezența lui Selver. Unii erau din alte orașe din Nord, cîțiva uciseseră împreună cu el în Kelme Deva; acum veniseră ca să-l urmeze. Cu toate acestea, glasurile strigîndu-se ici-colo și vorbăria femeilor ce se scîldau sau a copiilor jucîndu-se în josul pîrului nu răsunau precum cîntecul de dimineață al pasărilor, zumzetul insectelor și toate sunetele pădurii din care orașul făcea parte integrantă.

O fată apără grăbită, o tinăra femeie-vînător de culoarea frunzelor palide de mesteacăn.

– Grai de pe coasta sudică, mamă, rosti ea. Alergătoarea este la Culcușul Femeilor.

– Trimite-o aici, după ce mîncîcă, răspunse încet conducătoarea. Sst, Tolbar, nu vezi că a adormit?

Fata se opri să culeagă o frunză lată de tutun sălbatic și o așeză ușor pe chipul lui Selver, peste care cădea un snop de raze de soare. Avea palmele pe jumătate deschise, iar fața lui brăzdată și zdrobită era îndreptată în sus, vulnerabil și prostuț, un Mare Visător adormit ca un copil. Ebor

Dendep privea însă expresia de pe chipul fetei. Cu toate umbrele mișcătoare, strălucea de milă, spaimă și adorație.

Tolbar dispăru. După o vreme, apărură două dintre Femeile Bătrine, împreună cu mesagera, înaintînd tăcute, în șir cîte una, de-a lungul potecii însoțite. Ebor Dendep ridică mîna, cerînd liniște. Mesagera se așeză imediat pe jos, odihnindu-se; blana ei castaniu-berzuie era prăfuită și transpirată, deoarece alergase mult și repede. Femeile Bătrine se așezaseră mai la soare și rămăseră nemișcate. Stăteau acolo ca două stînci gri-verzui, cu ochii vii și strălucitori.

Luptîndu-se cu un vis de somn pe care nu-l putea stăpîni, Selver răcni, parcă înfricoșat, și se trezi.

Se duse la pîrîu să bea apă; se întoarse urmat de șase sau șapte din cei care veneau totdeauna după el. Conducătoarea lăsă lucrul pe jumătate terminat și rosti:

– Acum, fii binevenită, alegătoare, și vorbește.

Ținără se ridică, se înclină spre Ebor Dendep și transmise mesajul:

– Vin din Trethat. Cuvintele mele vin de la Sorbron Deva, mai înainte de la luntrașii Strîmtorii, iar mai înainte de Broter din Sornol. Ele pot fi auzite de toți cei din Cadast, dar se adresează bărbatului pe nume Selver, născut în Eshreth, din Frasin. Iată mesajul: În orașul cel mare al uriașilor, în Sornol, au sosit noi uriași iar mulți dintre noii veniți sînt femele. Nava galbenă de foc merge în sus și în jos, în locul numit Peha. În Sornol se știe că Selver din Eshreth a ars orașul uriașilor din Kelme Deva. Marii Visători ai Exilului din Broter au vizat uriași mai numeroși decît copacii celor Patruzeci de Ținuturi. Acestea sînt cuvintele mesajului pe care-l port.

După recitarea „pe nerăsuflăte, toți rămăseră tăcuți. Ceva mai departe, pasărea emise un „țiu-țiu”.

– Este o vreme a Lumii foarte rea, spuse una din Femeile Bătrine, frecîndu-și genuchiul reumatic.

O pasăre cenușie zbură dintr-un stejar uriaș ce marca marginea nordică a orașului și descrise mai multe cercuri, plutind cu aripi leneșe pe briza dimineții. În prejma oricărui oraș exista un asemenea copac, adăpostind păsările cenușii: serviciul de gunoieri.

Un băiețuș gras alerga prin metecăniș, urmărit de surioara și mai grasă, țipînd amîndoi cu glăscioare ca de lilieci. Băiatul căzu și plinse, fetița îl ridică și-i sterse lacrimile cu frunză lată. Dispărură în pădure, ținîndu-se de mîini.

– Era unul pe nume Lyubov, se adresă Selver conducătoarei.

I-am povestit lui Coro Mena despre el, dar nu și ție. Cînd acela era gata să mă omoare, Lyubov m-a salvat. El m-a oblojit și m-a eliberat. Voia să afle despre noi și eu îi răspundeam la întrebări, iar el, la rîndul lui, răspundea întrebărilor mele. Odată, l-am întrebat cum de putea supraviețui rasa lui dacă aveau atît de puține femei. Mi-a spus că în locul din care veneau ei, jumătate din rasă erau femei; dar băbații nu aveau să le aducă în cele Patruzeci de Ținuturi pînă nu le pregăteau un loc.

– Pînă cînd le pregătesc un loc? repetă Ebor Dendep. Ei bine, s-ar putea să aștepte ceva! Sînt ca oamenii din Visul Ulmului, care vin spre tine cu spatele înainte și cu capetele întoarse pe umeri. Ei fac din pădure o plajă uscată – limba ei nu aveau un cuvînt pentru „deștept” și spun că asta înseamnă că se pregătesc pentru femei? Ar fi trebuit să trimită mai întîi femeile. Poate la ei, femeile fac Marile Visări, cine știe? Sînt înapoiați, Selver. Sînt nebuni.

– Un om nu poate fi nebun.

– Dar chiar tu ai spus că visează numai în somn; dacă vor să viseze treji, iau otrăvuri și visele le scapă de sub control, așa cum ai spus! Cum poți să numești asta nebunie? Ei nu cunosc deosebirea dintre vremea visului și vremea lumii, nici măcar cît un copil. Poate că atunci cînd ucid un copac, ei cred că va reînvia!

Selver clătină din cap. Continuă să se adreseze conducătoarei, de parcă ar fi fost numai ei doi în metecăniș, cu un glas scăzut, ezitant, aproape adormit:

– Nu, ei înțeleg foarte bine moartea... Cu siguranță că nu văd ca noi, dar știu mai multe și înțeleg mai multe decît noi în legătură cu unele lucruri. Lyubov a înțeles aproape tot ce i-am spus. Multe din vorbele lui eu nu le-am putut pricepe. Nu graiul mă împiedică să le înțeleg; îi cunosc limba și el a învățat-o pe a noastră; am făcut o scriere a celor două graiuri laolaltă. Cu toate acestea, existau lucruri despre care zicea că nu le voi putea pricepe niciodată.

Spunea că yeomenii vin din afara pădurii. Asta-i destul de clar. Mai spunea că ei vor pădurea; copacii pentru lemn, iar solul ca să planteze iarbă pe el.

Deși tot domoală, vocea lui Selver, căpătase rezonanță; oamenii strînși

în jurul copacilor argintii ascultau atenți.

– Și asta e împede pentru cei dintre noi care i-au văzut tîind Lumea. Spunea că yeomenii sînt oameni ca și noi, că într-adevăr sîntem înrudiți, poate tot așa cum este Cerbul Roșu cu Căpriorul Cenușiu. Mai spunea că ei vin din alt loc; care nu este pădurea; acolo toți copacii sînt retezați; iar locul are un soare, nu soarele nostru, care este o stea. După cîte vedeți și voi, toate astea nu mi-au fost prea clare. Repet vorbele lui, dar nu știu ce înseamnă. Nu este ceva foarte important. Este împede că doresc pădurea noastră pentru ei. Sînt de două ori mai înalți decît noi, au arme, ce trag mult mai departe decît ale noastre, au aruncătoare de flăcări și nave zburătoare.

Acum, și-au adus mai multe femei și vor avea copii. Deocamdată, sînt vreo două sau trei mii, majoritatea în Sornol. Dar dacă așteptăm una sau două generații, se vor înmulți; numărul lor se va dubla și redubla. Ucid și femei; nu-i cruță pe cei care cer îndurare.

Nu pot cînta în luptă. Și-au lăsat rădăcinile în urma lor, poate în cealaltă pădure, din care vin ei, pădurea aceea fără copaci. Așa încît, iau otrăvuri ca să elibereze visurile din ei, dar acestea îi îmbată sau îmbolnăvesc. Nimeni nu poate afirma cu siguranță dacă sînt, sau nu, oameni, dacă sînt sănătoși sau nebuni, însă asta nu contează. Trebuie făcuți să părăsească pădurea, pentru că sînt periculoși. Dacă nu vor pleca, atunci trebuie pîrjoliți din Ținuturi, așa cum cuiburile de furnici-întepătoare se ard în dumbrăvile orașelor.

Dacă mai așteptăm, s-ar putea ca noi să fim afumați și arși. Ne pot strivi așa cum noi strivim furnicile. Odată, atunci cînd mi-au ars orașul Eshreth, am văzut o femeie care zăcea pe o cărare înaintea unui yeoman, ca să-i ceară să o cruțe, dar el a călcat-o pe spate și i-a rupt spinarea, apoi a izbit-o, zvîrlind-o cît colo ca pe un șarpe mort. Am văzut lucrul acesta: Dacă yeomenii sînt oameni, atunci sînt oameni răi, sau neînvințați să viseze și să acționeze ca oameni.

Continuă să ucidă, să chinuască și să distrugă, împinși de zeii lor interiori, pe care nu vor să-i elibereze, ci încearcă să-i smulgă și să-i nege. Dacă sînt oameni, atunci sînt oameni răi, deoarece și-au negat proprii lor zei și le este teamă să-și vadă chipurile în întuneric. Ascultă-mă, conducătoare a Cadastului.

Selver se ridică brusc, dominînd femeile așezate.

– Cred că a sosit vremea să mă întorc în ținutul meu, în Sornol, la aceia care sînt alungați sau înrobiți. Spune-le tuturor care visează un oraș arzînd, să vină după mine la Broter.

Se înclină spre Ebor Dendep și părăsi dumbrava de mesteceni cu brațul bandajat și umblind cu greu; totuși, în mersul său exista o iuteală ce-l făcea să pară mult mai întreg decît alți oameni. Tinerii îl urmăriră în tăcere.

– Cine este? întrebă alergătoarea din Trethat, urmărindu-l cu privirea.

– Cel căruia îi era adresat mesajul tău, Selver din Eshreth, un zeu printre noi. Ai mai văzut vreodată un zeu, fata mea?

– Cînd aveam zece ani, Cîntărețul-din-liră a venit în orașul nostru.

– Bătrînul Ertel, da. Era din Arborele meu și din Văile Nordice, tot ca mine. Ei bine, acum ai văzut un al doilea zeu, și încă unul mai mare. Povestește-le alor tăi din Trethat despre el.

– El ce zeu este, mamă?

– Unul nou, răspunse Ebor Dendep cu vocea ei bătrînă și uscată. Fiul Focului-pădurii, Fratele celor uciși. El este cel care nu s-a renăscut. Acum, plecați cu toții și mergeți la Culcuș. Vedeți cine va merge cu Selver și aveți grijă să-și ia hrană cu ei. Lăsați-mă singură. Sînt tot atît de plină de presimțiri ca și un bătrîn prost. Trebuie să visez...

În noaptea aceea, Coro Mena merse împreună cu Selver pînă în locul, unde se întîlniseră prima dată, sub sălciile arămii de lingă pîrîu. Mulți îl urmau pe Selver spre sud, vreo șazeci de oameni, pentru mulți cel mai mare grup în mișcare văzut vreodată.

Pe drumul lor către Sornol aveau să creeze agitație, cîștigînd astfel și mai mulți adepți. Pentru acea singură noapte, Selver își ceruse dreptul Visătorului la singurătate. Pleca singur. Tovarășii săi aveau să-l prindă din urmă dimineața; după aceea, în mijlocul mulțimii și al evenimentelor, avea să-i mai rămînă prea puțină vreme pentru derularea lentă și profundă a marilor vise.

– Aici ne-am întîlnit, spuse bătrînul, oprindu-se printre ramurile încovoiate și perdelele de frunze, și aici ne despărțim.

Fără îndoială, cei care vor mai trece pe aici vor denumi acest loc: Crîngul lui Selver.

Îngerii de metal

Am auzit de Pilot, încă, de când eram copil. Într-o perioadă toată lumea vorbea numai despre El. Apoi, s-au plictisit și l-au lăsat în pace. Am avut și un poster cu el lângă un avion, îmbrăcat în costum de luptă. Era un avion de cercetare folosit pe navele de cursă lungă în Antepierioadă. Când m-am născut eu, nu mai rămăsese decât un număr foarte mic în Hangarul Mare din fostul Centru Expediționar.

M-am dus de mai multe ori să le văd—gigantice păsări de metal cu un singur ochi. Erau atât de înfricoșătoare și totuși atât de triste în singurătatea lor. Rămăneau ore întregi sprijinit de tocul ușii, privind când siluetele confundate în semiîntunericul halei, când pădurea sălbatică din jurul Centrului.

În copilărie doream să ajung ca El. Toți copiii doreau asta. Devenise un idol, un idol, urât de toți. A rămas în continuare același ideal pentru puștani, aceiași puștani devenind maturi și ajungând să-l urască: nimeni nu poate fi ca El.

Într-o zi, m-am hotărât să-i vorbesc. Nu pot să-mi dau seama ce m-a determinat. Pentru a-mi face curaj m-am dus mai întâi la avioane. Am intrat în Hangar, dar n-am apucat să mai fac vreun pas. El era acolo. În primul moment am vrut să fug, dar Pilotul mă văzuse deja. A zîmbit și atunci am prins curaj. Era uriaș. Cu mult mai mare decât mi-L imaginaseam văzînd-L la televizor... și totuși nu era dizgrațios. Atunci m-am gîndit pentru prima oară că s-ar putea ca tocmai noi să fim cei caraghioși și urîți, așa mici cum sintem. Pilotul spăla unul dintre avioane, și nu știu cum, dar se mișca cît se poate de firesc. Dimensiunile gigantice nu-L stînjeneau de loc. Aici era lumea Lui. Totul era pe măsură. Cu El alături și avioanele păreau mai puțin înfricoșătoare. Era îmbrăcat într-o salopetă de aviator. Bocancii uriași îi erau deschelați, iar minciile le avea suflecate. Avea părul ciufulit și fața radioasă. Nu-l văzusem niciodată fericit. Discuția s-a legat imediat. Era un tip volubil și direct. Aproape am crezut că sperase să vină cineva ca să-și poată descărca sufletul. A început să-mi povestească totul de parcă îmi lăsa un testament. El vorbea și ridea, iar eu ascultam și plingeam.

Era seară cînd s-a purtat RĂZBOIUL CU NOUA ARMĂ. N-a durat decât

o oră, fără a avea aparent vreun rezultat. Omenirea a rămas în așteptarea efectelor. Și acestea n-au întîrziat să se arate. A doua zi dimineața toți oamenii au găsit la ferestre ciudate figurine aurii. Către prînz se ridicaseră la cer alcătuite din desene printre nori. De atunci, în fiecare dimineață scena s-a repetat. Oamenii au început să-și recunoască în ele visele de peste noapte. Visele urite și frumoase, murdare și inocente, toate îmbrăcate în aur și ridicate la cer. Mulți încercau să le prindă, dar nu reușeau. Visele erau intangibile.

Am ris cînd mi-a povestit de visul femeii care-și înșela bărbatul, sau de visul bărbierului care privea în fiecare dimineață, transpirat de frică, cîte un om cu gîtul desfăcut agățîndu-se de fereastra sa. Am plîns cînd mi-a descris visele îndrăgostiților, am ris de visele fraierilor, dar am început iarăși să plîng dîndu-mi seama că era vorba de visele oamenilor.

Mă ghemuisem cît mă strîns la intrarea în hală. Tremuram cu obraji uzi, zgîriați de vînt, aproape reușind să văd acel cer de aur, zburat nici un semen de-al meu. Vreau s-o văd și pe Ea. Dar în primul rînd aș vrea să îmi înțeleg visele alea blestемate ca să iau și eu cîteva, sau măcar unul. Însă mi-am strîns mai bine haina în jurul corpului și am tăcut. Eram deja prea bătrîn.

Avionul a țîșnit ca un foc spre cer urmat de toate celelalte. Erau șase îngerii de metal ce se înălțau ca un ultim vis de aur al Omenirii. Amintirile Pămîntului muriseră.

În scurt timp le-am pierdut din vedere. Speram s-o întîlnească pe Ea și să plouă și să fie fericiti. În fine, mă simțeam parcă mai ușor acum cînd omenirea scăpase de cel din urmă regret, acum cînd nu mai exista termen de comparație.

De abia după un timp am realizat, însă, că eram cu adevărat mai ușor, și asta fiindcă mă înălțam spre cer. M-am privit și am văzut că eram din aur. Atunci mi-am dat seama. Sint primul lui vis vizibil, dar și ultimul, un vis—testament, de care să-și amintească veșnic Omenirea. Un reper luminos în nopțile prea negre.

Constantin GURGU

Priveam înainte cu îndjire. Loveam cu ochii pereții, din nou și din nou și din nou. În încăperea întunecată, ușa. Ușa bolită, ușa visată de-atîtea ori. Am aruncat cu totul speranțele și am împins-o. Dincolo... deja o altă lume.

Curtea interioară era imensă și tăcută. Ne-firesc de tăcută căci razele soarelui o străbăteau stînghere, născînd luciri stranii pe ziduri... Ei, da! zidurile, cum mai scilpeau! Erau înalte, curtea era imensă, doar v-am spus. Se prăbușeau, îmbrățișîndu-te, peste mine care priveam plăcile cu șerpuii albe. Oare erau plăci cu adevărat?

Străbătînd curtea, neliniștit mă tîram pe mozaicul străveziu, încercînd să nu-l sparg cumva, atent la zgomote, la culori.

Și cerul deasupra pesajului ăsta! Ce bine că aveam cerul!

Cînd am ajuns la poartă arăta 16:00 și ticăia într-una. Am aruncat cu ceasul în ea, dar l-am auzit rostogolindu-se, dincolo era o stradă. Aceleași culori, aceeași tăcere.

Continuam să merg. De data asta mozaicul mergea cu mine, prinsese viață. Mai întîi niște irizații apărute sub pași. Se duceau val după val, se înginau, se spargeau de ziduri în șoapte albastre? roșii? verzi?, în tînguiri încete, în gemete. Se întorceau la fel de colorate, însă cu totul noi se împreunau cu pașii mei ce le nășteau; și se duceau, se întorceau... Într-un ecou nesfîrșit m-au învățat, strada asta o știam, orașul era familiar, în stînga și dreapta peisaje cunoscute. Munții străbătuți la optsprezece ani, fata de care m-am îndrăgostit la treisprezece, marea pe care am iubit-o un an mai tîziu, muntele-ghețar l-am învins la douăzeci, tablourile făcute pe la douăzeci și cinci de ani.

Ha, ha, ha! ridea spruce mine peretele roz, ih, ih, ih! plîngea ocrul ferestrelor iii, iuuuul zburdau prin mine roșul trecea în cenușiu și plecam ochii în fața rinjetului său. Sunetele au înnebunit, sunetele au înnebunit...

Am continuat să merg. Și ce bine că dintre toți acești pereți priveam cerul!

I-am auzit de departe.

I-am simțit pe cînd zăpada se prelingea în

canale.

Și în sfîrșit i-am văzut urlînd, alergînd, mușcînd din măr, bătîndu-se: ScottyGura, Henry, AlexandraCeaFrumoasă, RalaMișeleațaDeVampiră.. MingeaNoastrăCeaOvală și PorțileCeleVechi ale caselor, am văzut chiar și pe SuzyCăteaua lîngindu-și țîțele înroșite.

Eram din nou acasă.

RalaMișeleața, care ne suga din vene în paze, cu care am fost în amor nebun, s-a repezit prima și m-a sărutat. Apoi ceilalți au venit la mine, mi-au tras șuturi în fund, m-au drăcuit — Ce mare te-ai făcut! și — Da' s-a-nălțat! și — Ce sulă are! și mi-au mîngîiat-o fetele cu durere și mi-au aprins-o și zidurile scuipau roșu pe sub pașii noștri furiș și care nășteau de cîtă reîntîlnire aveam în noi.

Ce bine că priveam la cer.

Ne-am învîrțit, am scos sunete, ne-am cățărat peste tot și cînd porțile au ticăit de 19:00, iar SuzyCăteaua a zbughit-o pe sub gardul familiei Clyde, mi-am amintit că era ora mesei și ea se

INCANTATIE

ducea să lîngă strachina de vorkidum primită încă de la naștere... Porțile au continuat să ticăie 19:01, 19:02 și strada se, înfiribîntase, se mai întunecase de-atîta lumină și am simțit atunci întreaga putere a mozaicului din stînga, dreapta și de jos.

O explozie de liniște. Și razele soarelui, cite mai rămăseseră, au putut să urle între stînga, dreapta și jos, stropind cu imagini. Imagini fantastice clocotitoare de viață apăreau la ferestre. Ochii amîndoi se fixau în perete, adînci. Apoi întreaga față, haotic.

Și sunetele biete, aruncate, se materializau în jur. Sunete slabe lîngă cele tari, sunete dispărute învîrtîndu-se în rotiri lente, în rotiri lente... Treceau în fugă virgule nu sînt puncte semnale au dispărut gîndurile au murit. Doar noi între ele anticele nemuritoarele scilpitoarele neînțelesele sculpturi în cuvinte.

Soții Johnson strigînd pe Henry. El era înspăimîntat și ei crescuseră, se apropiaseră atât de violent încît l-au sorbit repede, ducîndu-l în casă și murind o dată cu pașii lui.

Tocmai mă aplecam spre Mary cînd aud chemarea. Ea, uitîndu-se împrejur, sta nemișcată lîngă bordura. Vocea părinților bubuia în ecouri multiple, luînd-o centimetru cu centimetru.

ScottyGura scoate limba la domnul Choat, da! din mîini. Domnul Choat cheamă pe doamna Choat, se lățeșc pe toate zidurile, tîind orice cale de retragere. Rinjind îl prind în brațe, el se dă bătut, ne ferim să nu-l naștem a doua oară azi. Se întunecă mereu și ei dispar... unul cite unul mă lasă singur.

Din stînga, din dreapta și din jos curcubeul se revarsă năvalnic asupra casei. Întîi ochii, albaștri și cenușii, fixîndu-se adînci. Gura strîmbă, gura strîmbă. Fălcile dure, mîini osoase, bronzate. Irizațiile nu se mai nasc ci mor.

Cele două mutre vor să mă ducă, să mă îmbrățișeze cu ele. Rîzînd cît strada cresc necrutători, vin înspre mine.

„Trebuie să ne-nsoțești, prietene! urla stînga.”

„Hai, băiete! urla dreapta.”

Și mă cuprind... sau mi se pare. Calm, picioarul se mișcă încotro... sau mi se pare.

Dar ce bine că dintre pereți privesc cerul. Deodată mă simt mai ușor decît culorile și le las în jos, dinspre în sus le pot zări. Le las acolo, să moară roșu în oran prin galben pentru verde din albastru la violet cu roșu. Se reped urlînd, însă eu sint departe, fugînd ploaia.

Ce întuneric! Trîntesc ușa bolită în încăperea pe care am visat-o de-atîtea ori. Am în urmă speranțele cînd ies afară. M-am împiedicat de iarbă amintindu-mi, m-am ridicat uitînd norii, dar i-am privit și m-am minunat de albeața lor. Stăbătînd privirile vieții m-am liniștit. M-am liniștit cu totul.

Filîindu-și prezențele s-au apropiat, dintr-o parte și din alta.

„N-o să mai scapi, prietene! îmi urlă creierul.”

„Nu poți scăpa, băiete! îmi urlă creierul.”

Și nu se trezi pînă dimineața. Mult mai tîrziu noua realitate îl cuprinsese.

Laurian CNOBLOCH

CĂRĂMIZILE și PROFESORUL

De obicei, la ora profesorului P., număr cărămizile ornamentale din perete. Uneori îmi ies 216 de sus în jos și 132 de la stînga la dreapta, cel mai adesea 217 de sus în jos și 131 de la stînga la dreapta. Dar au fost și cazuri în care mi-au ieșit 218 de sus în jos și 130 de la stînga la dreapta. Uneori, chiar 220 de sus în jos. Ce-i drept, numărul de cărămizi pe verticală fluctuează mult mai mult decît numărul de cărămizi pe orizontală.

Pe al 68-ulea sau al 69-ulea rînd numărât de sus în jos scrie: Hai Steaua.

Număr cărămizile, o dată, de două ori, de trei ori. Uneori mai pierd șirul, reîncep și după ce duc de trei ori numărătoarea pînă la capăt știu că au trecut douăzeci, poate chiar douăzeci și cinci de minute din oră.

Amfiteatrul este pe jumătate gol. Lîngă mine, un tip s-a întins pe scaune și a adormit. Cînd mă satur de numărât cărămizi, mai arunc o privire pe tablă, spre formulele pe care știu că nu le voi înțelege niciodată. De fapt, nimeni nu înțelege, poate numai Sile, viitorul șef de promoție. În orice caz, sînt sigur că profesorul P. habar n-are ce scrie pe tablă.

E o plictiseală de moarte și, dacă nu s-ar face prezența, n-ar sta nici dracu' la cursul ăsta. Profesorul încurcă formulele, șterge, reia, se agită. Explică zece minute de ce trebuia un minus acolo unde pusese plus și de ce nu se simplifica relația care acoperă acum jumătate din tablă, apoi trece rapid, în două minute, peste restul demonstrației, schimbînd hoștește indicii între ei, „uitînd” cite un termen sau transformînd exponențiala într-un produs.

– De altfel, zice el, aveți toate acestea în cursul lui Toptîghin...

Foarte puțini știu să citească rusește și, pe lîngă asta, „cursul lui Toptîghin” nu e de găsit în nici o bibliotecă. Poate doar la Moscova. Așa că de cîte ori profesorul ne trimite să căutăm o demonstrație acolo, eu mă simt ca și cînd m-ar trimite la naiba.

– Ciudat... îl auzim uneori pe profesor mormăind... Niciodată formula asta n-am reușit s-o deduc de două ori la fel.

Apoi, întorcîndu-se spre sală:

– Există, o să vă convingeți, totdeauna un arbitrar, o fluctuație care afectează tot ce facem sau încercăm să facem. Pînă și faptul că trăim este tot o fluctuație.

Puținii care sînt atenți rîd gros, cu ostentație, ceilalți încep să rîdă cu întîrziere. Amicul care ațipise pe scaune tresare, cască, se freacă la ochi.

– Ce-i? întrebă. Se face prezența?

Îl liniștesc. Profesorul reia:

– Dar să știți că nu vă taie nimeni capul dacă greșiți un factor sau un semn la examen. Ceea ce mă interesează este să-mi știți sensul fizic, fenomenul descris de această formulă...

...216 de sus în jos. Zece minute pînă la pauză. E mult mai ușor să numeri cărămizi, care sînt toate la fel și dispuse ordonat, decît să te uiți la tablă unde nici un simbol nu seamănă cu altul și, dacă-ncerci să le citești, ți se încurcă limba-n gură.

– Ca să vedeți interpretarea rezultatului obținut, să presupunem că avem doi atomi...de...de... hidrogen, să zicem și să calculăm forța care se exercită între ei. Presupunem că sînt izolați. Din ultima formulă, înlocuind pe er mai mare ca er zero, obținem...

Profesorul scrie agitat pe tablă.

– Să analizăm semnul forței ef. Este – cum este?

– ...plus... mormăie cineva în spate.

– Exact! este plus! deci forța este de...de?...?

– ...atrakție... reia vocea.

– Nu, nu. Gîndiți-vă bine! Dacă forța este cu plus, atunci este... repulsivă! Nu-i așa?...

Profesorul rămîne cu creta în aer.

– Și totuși, nu-i așa, spune el. Pe aici, pe undeva, trebuie să fie un minus. E ceva greșit; s-o luăm de la capăt... Da... niciodată formula asta nu mi-a ieșit de două ori la fel. Știam că totul e posibil, dar nu chiar să diferă semnul forței. Forța care se exercită între doi atomi de hidrogen, pentru er mai mare ca er zero e atractivă, nici vorbă.

Sile țîșnește:

– Dom' profesor, spune precipitîndu-se, demonstrația e bună, m-am uitat și în Toptîghin și e făcută la fel, ce-i drept dumneavoastră ați omis un semn dar l-ați omis de două ori, așa că formula e corectă...

– Dumneataa... face profesorul P., dumneata susții că relația finală e corectă? Încearcă să vezi ce-ar însemna aceasta... Ar însemna că toate forțele de atracție din natură ar fi de respingere și invers...

– Nu interesează aceasta dom' profesor, da' matematic expresia e corectă pentru că altfel din definiție hamiltonianului...

Profesorul își șterge mîinile de cretă. Mai sînt cinci minute pînă la pauză.

– Poftim la tablă, s-o deducem din nou...

Poftim! Acum 220 pe verticală și 145, nu mai puțin de 145, pe orizontală. Ce naiba, mi-a slăbit vederea sau memoria! Și, peste toate astea, Hai Steaua scrie pe rîndul al 72-lea de sus în jos și,

de fapt, nici nu scrie Hai Steaua, scrie Hai Dinamo! Nu se poate, doar la începutul orei scria Hai Steaua!...

– E repulsivă! spune Sile.

– E atractivă! spune Profesorul P.. Ce naiba, se vede de la o poștă!

– E repulsivă!

– E atractivă! Dumneata susții că tot ce se atrage, de fapt, se respinge și că tot ce se respinge de fapt se atrage?!

Mă uit pe geam și văd cum primii fulgi de zăpadă încep să cadă, desprinzîndu-se de pe jos și îndreptîndu-se leneși spre cer. „Hai Steaua sau Hai Dinamo?” mă întreb și mai privesc o dată pe perete. Tî. Și totuși e Hai Dinamo. În stație mai sosește o mașină, închide ușile, oamenii se urcă în ea, apoi ușile se deschid și mașina pleacă. Pe geamul amfiteatrului se opresc două difuzoare cu aripioare și piciorușe care încep să cirpească și să croncăne ascuțit.

– E minus! strigă Profesorul P. cu voce metalică.

– E plus! piuie Sile.

Eu unul n-aș putea să mă contrazic în halul ăsta cu proful.

Prin zid pătrunde capul unui student din seria cealaltă, care spune: Mă scuzați, am prezut că-i liber, apoi se retrage. Amicul care doarme geme și se rostogolește de pe scaune pe tavan. Dragul meu, natura însăși îmi dă dreptate! spune Profesorul P., scărpinîndu-se printre firele care ies din blana de pe piept. Apoi lovește în pupitrul, cu intenția de a sublinia cele spuse și mîna lui trece printr-o masă gelatinoasă, semilichidă, cu un plescăit insuportabil.

– Nu cred să aveți dreptate! o ține pe-a lui Sile, fluturînd din urechi și tropăind nervos din copite.

Profesorul spune clipind furios din ochiul roșu din centru:

– E minus! Și, dacă mai spui ceva, îți interzic să te prezinți la examen!... Hm! Natura nu poate fi contrazisă de un oarecare!

– Dar chiar dumneavoastră ați dedus formula!...

– Ți-am zis să-ți gura! izbucnește Profesorul P., albastru la față.

Sile se trage cu mîna de trompă, a părere de rău, își deșurubează coarnele vigilențe, apoi, apucîndu-se cu mîna de unicul lui fir de păr din cap, coboară sus, spre spatele amfiteatrului.

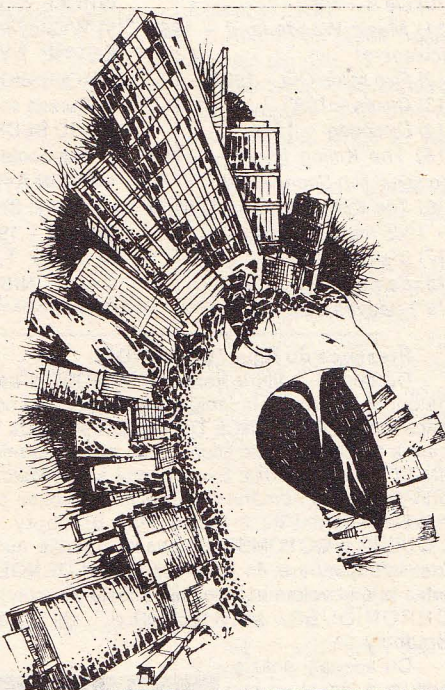
– Deci, ați înțeles, spune Profesorul P.. E minus. Forța ce se exercită între doi atomi de hidrogen, izolați, este a-trac-ti-vă!

În ceea ce privește demonstrația, o citiți din Toptîghin. Nu m-ar mira ca rezultatul să fie total diferit. Totu-i posibil. Totdeauna există fluctuații.

Cele două vrăbii își iau zborul de pe pervazul amfiteatrului. Profesorul își consultă ceasul.

– Pauză! declară el și iese.

Am stat și la ora a doua. Dacă nu s-ar face prezența, nici n-aș da pe la cursul ăsta. E o plictiseală de moarte. Număr cărămizile ornamentale din perete, de sus în jos și de la stînga la dreapta. De obicei îmi ies 212 și 136, dar uneori număr 210 și 135 sau 134. Există fluctuații. Iar pe rîndul al 68-ulea sau al 69-ulea de sus scrie Hai Steaua sau Hai Dinamo, nu mai știu. Eu, oricum, țin cu Rapidulețul.

CIBERNETICA: studiul matematic al analogiilor existînd între principiile și legile de funcționare, legăturile, comenzile și controlul sistemelor tehnice și cele ale organismelor vii. Modul de aplicare în literatura S.F. a cunoștințelor din acest domeniu reflectă mai ales în scrierile lui Isaac Asimov (ciclu „Robots”), Camil Baci (culegerea „Planeta cubică”), Anatoli Dneprov („Crabii mișună pe insulă”), dar și a multor alți autori.

CIBORG (CYBORG): cuvînt provenit din contragerea expresiei englezești „Cybernetic Organism”. Definește o ființă umană ale cărei organe sînt, în parte, înlocuite cu mecanisme cibernetice. Exemple literare S.F.: Martin Caidin – „Cyborg”, Stanislaw Lem – „Existențe oare, Mr. Johns?”, Christopher Priest – „The Head and the Hand” ș.a.

CICLOP: – figură mitică de uriaș cu un singur ochi, mare, amplasat în mijlocul frunții. Apare în narațiunile „heroic fantasy”: Allan Dean Foster – „Kruhl”.

CIENCIA-FICCION: denumire utilizată în țările de limbă spaniolă pentru desemnarea literaturii științe ficționale (vezi).

CIVILIZAȚIE: nivelul de dezvoltare la care se situează, la un moment istoric dat, viața socială, materială și spirituală a unor formațiuni sociale sau a unor grupuri sociale. În literatura S.F. subiectul a fost tratat în multiple feluri, ceea ce face extrem de dificilă orice încercare de clasificare. Vom încerca numai o extrem de succintă prezentare a principalelor teme (excluzînd

Pentru urechile dumneavoastră

MIKE OLDFIELD

S-a născut pe data de 15 mai 1953, în orașul Reading, așezat pe malul Tamisei, la mică distanță de Londra și Oxford. La vîrsta de 10 ani, Mike Oldfield avea deja propriul său repertoriu la chitară, iar de la 14 ani își începe cariera artistică (muzicală), formînd împreună cu sora sa un duet folk denumit SALLYANGE. Au urmat o serie de apariții fără prea mare răsunet.

Primul album SOLO al tînărului Mike Oldfield – Tubular Bells – apare în 1973, pe cînd acesta împlinea vîrsta de 20 ani, și îl consacră în rîndul elitei compozitorilor de muzică electronică. Mike Oldfield preia aproape toate operațiunile, cîntînd pe rînd la nu mai puțin de 15 instrumente (chitară electrică și acustică, bass, pian, sintetizator, mandolină, harpă, vibrafon, banjo, orgă, flaut, timpane de concert, glockenspiel, flageolet, clopote tubulare și alte instrumente de percuție), mixînd apoi trecutul într-o formă melodică deosebită, imprimînd în play-back cu 24 de canale. Acest album s-a bucurat de un succes exploziv și deja pînă în 1984 se vînduseră mai bine de 10.000.000 (zece milioane) de discuri.

Pe drumul pe care a pășit, Mike Oldfield în 1973, a realizat pînă astăzi adevărate opere de artă ale muzicii electronice, care de care mai bine primite în rîndul fanilor genului. După ani lungi de căutări am reușit să obținem discografia completă a acestui „geniu” al muzicii electronice, discografie pe care v-o prezint în continuare:

- 1) Tubular Bells – 1973
- 2) Hergest Ridge – 1974
- 3) Ommadawn – 1975
- 4) The Orchestral Tubular Bells – 1975
- 5) Collaborations – 1976
- 6) Boxed – 1977 (cvadruclu culegere)
- 7) Incantations – 1978 (dublu album)
- 8) Exposed – 1979 (dublu Live)
- 9) Platinum – 1979
- 10) Qe 2 – 1980
- 11) Music Wonderland – 1981 (culegere)
- 12) Five Miles Out – 1982
- 13) Crises – 1983
- 14) Discovery – 1984
- 15) The Killing Fields – 1984 (original film Soundtrack)
- 16) The Complete Mike Oldfield – 1985 (dublu culegere)
- 17) Islands – 1987
- 18) Earth moving – 1989
- 19*) Heäven's Open – anul ?

- 20*) Amarok – anul ?
 - 21*) Tubular Bells II – 1992
- Colaborări la:
- 1) Children of the sun – Sallyangie – 1968
 - 2) Ear of the beholder – LOL-COXHILL – 1971
 - 3) The Edgar Broughton Band – THE EDGAR BROUGHTON BAND – 1971
 - 4) Shooting at the moon – KEVIN AYERS AND THE WHOLE WORLD – 1971
 - 5) Whatershebringswesing – KEVIN AYERS AND THE WHOLE WORLD – 1972
 - 6) Nurses song with elephants – DAVID BEDFORD – 1972
 - 7) The confessions of Dr. Dream – KEVIN AYERS – 1974
 - 8) Rock Bottom – ROBERT WYATT – 1974
 - 9) June 1, 1974 – AYERS, CALE, NICO, ENO – 1974 (Live)

- 10) Star's end – DAVID BEDFORD – 1974
- 11) Fine Old Tom-Tom Newman – 1975
- 12) The rime of the ancient mariner – DAVID BEDFORD – 1975
- 13) Bandages – THE BROUGHTONS – 1975
- 14) Odd lities – KEVIN AYERS – 1976
- 15) Downwind – PIERRE MOERLEN – 1979
- 16) Mike and Sally Oldfield – PEKKA POHJOLA – 1981

Albumele însemnate cu * fac parte din colecția personală și în vederea procurării lor mă puteți contacta la următoarea adresă:

AVEL Adrian, Str. Nicolae Bălcescu, Bl. 99, AP.11, ET.3, Localitatea ADJUD, Județul Vrancea, Cod 5400.

Teme și motive S.F.

de la bun început civilizațiile viitorului sau cele extraterestre, întrucît acestea constituie esența intrinsecă a întregii literaturi S.F.) locul de amplasare a acțiunii fiind Pămîntul nostru:

a) Civilizații umane:

– dispărute: vezi „Atlantida”, „Gondwana”, „Lemuria”, „Mu”.

– ascunse, uitate sau prezervate: Shangai-La (James Hilton – „Orizont pierdut”), Țara lui Sannikov (romanul omonim al lui V.A. Obrușev), Opar (E.R. Burroughs – „Tarzan and the Jewels of Opar”), Philip Jose Farmer – ciclul „Opar”, provincii izolate ale Imperiului Roman (E.R. Burroughs – „Tarzan and the Lost Empire”), vestigii ale sistemului concentraționar nazist (I. Kalnitski – „Sfîrșitul orașului subteran”), Atlantida sahariană (Pierre Benoit – „Atlantida”, H.H. Ridder Haggard – „She” și „Ayesha”).

– subterane: E.R. Burroughs – ciclul „Pellucidar” și „Tarzan at the Earth Core”.

– subacvatice: Felix Aderca – „Orașele scufundate”, Romulus Bărbulescu & George Anania – „Constelația din ape”.

– aeriene: Poul Anderson – „Sky People”.

– barbare: ciclul „Conan” de Robert E. Howard, Lin Carter, Lyon Sprague de Camp și alții.

– magice (în care rolul științelor exacte este luat de magie, alchimie și dremologie): Poul Anderson – „Operation Changeling”, Lyon Sprague de Camp ciclul „Iraz”, Michael Moorcock – ciclul „Elric the Necromancer”, Jack Vance – „Dying Earth” și ciclul „The Eyes of the Overlord” etc.

Mihaela și Cristian IONESCU

(va urma)

Presanță du futur / ed. DENOEL

De cîrînd, editura franceză DENOEL a sâr-bătorit 35 de ani de la lansarea colecției sale science-fiction: PRESANȚA DU FUTUR perioada în care a publicat 500 de titluri, multe dintre ele reluate în mai multe ediții. Evenimentul a fost marcat prin apariția în numărul 500 a ultimului volum de nuvele, semnat de maestrul Ray Bradbury: A L'OUEST D'OCTOBRE. Această apariție nu a fost întîmplătoare, în anul 1954, cînd DENOEL edita primul volum al colecției, acesta se intitula: CHRONIQUES MARTIENNES, de Ray Bradbury.

Cu aceeași ocazie, editura a lansat un mic volum: CATALOGUE ANALITIQUE – avînd aceeași copertă ca și A L'OUEST D'OCTOBRE (purînd semnătura lui Marie-Christine Forest) –, dar fiind mai mult decît un simplu catalog de titluri și prețuri. Sub conducerea directorului de colecție: Jacques Chambon, un grup de specialiști prezintă un scurt rezumat al fiecărui volum al colecției, urmat de o grilă în care se învecă cîteva puncte de reper privind genul, tema, stilul și autorul lucrării.

„A”: cuprinde o scurtă referire asupra autorului: poziția lui în lumea literară sau indicînd „curentul” în care se încadrează opera sa.

„G”: genul: opera spațială, fantasticul eroic, science fantasy, cyberpunk, hard science, distopie, new wave, ficțiune speculativă etc.

„D”: decorul – nu numai material – acțiuni:

orașul pustiu, gotic, jungla artificială, ev mediu postatomic, planeta străina etc.

„I”: intriga: jocul paradoxurilor, sfîrșitul lumii, puteri paranormale, explorarea spațială, ființa venită din spațiu, nemurirea, dragostea impasibilă, catastrofa ecologică etc.

„B”: biblioteca SF ideală:

*** capodopera a genului, de citit obligatoriu pentru a vedea cît SF-ul nu înseamnă doar un bilet de drum, dus-întors, pe Marte.

*** carte bună, citind-o veți explora noi lumi.

*** prezintă interes

Fără a avea pretenția ca PRESENȚA DU

FUTUR este cea mai

bună colecție specializată

în science-fiction, iar

părerile specialiștilor lui

Jacques Chambon înfai-

bile, vă prezentăm, în

serial, cele 500 de titluri, în speranța că, poate, odată, vom fi în fața unui stand PRESENȚA DU FUTUR și (o altă ipoteză) avînd banii necesari, ne va fi mai ușor să alegem și să cumpărăm.

1. Chroniques Martiennes * Ray Bradbury

Povestiri poetice sau crude despre primele expediții pe Marte, cu marșieni diferiți, dar și asemănători cu noi. Cu această carte, „poetul viitorului” oferă un ton nou literaturii science-fiction. O capodoperă a genului. (26 nuvele / preț 29 franci francezi)

A – clasic; G – umanist; D – poetic; I – cucerirea „far-sky”; Bi – ***

Nicolae ARITON

(va urma)

Ghid de lectură

Numărul de Aur

Pentru a înțelege sensul dat de filosofi antici numărului, trebuie să facem distincție între: filosofia atașată numărului, teoria numerelor și calculul cu numere. În sensul enunțat de teoria ansamblurilor a lui Cantor, cifra 2 este diferită de numărul 2, de doime sau cuplu și de ideea dualității. În spiritul acestei observații să ne imaginăm un mod posibil de a se fi descoperit Numărul de Aur.

Se poate presupune că introducerea de către școala pitagoreană a conceptului de „număr măsură”, (număr definit ca rezultat al raportului dintre două mărimi omogene: a/b), are rădăcina în observarea atentă a dezvoltării în timp și spațiu a viului în general. În fotografia 1 se remarcă dezvoltarea în timp a unui crab iar în fotografia 2, dezvoltarea în spațiu, la un moment dat, a frunzelor de pe aceeași ramură. Se remarcă în ambele situații că dezvoltarea cantitativă conservă forma (din punct de vedere matematic se poate vorbi de o transformare geometrică numită omoteție). Din acest motiv, o dimensiune liniară oarecare nu ar putea caracteriza subiectul investigat pe când raportul a două dimensiuni perpendiculare tinde să rămână constant, putând fi utilizat ca prin invariant pentru recunoașterea și clasificarea formelor. Deci numărul – măsură ar putea fi considerat cel mai vechi estimator capabil să caracterizeze o formă iar Forma ar putea fi un „invariant spațio-temporal” ce conține intrinsec o serie de proprietăți cu caracter universal, puțin cunoscute în prezent.

O altă remarcă deosebit de importantă, mai ales revăzută acum prin prisma geometriei fractale, este importanța proporției în natură, proporție definită ca echivalență între rapoarte.

Sintetizând părerea anticilor, C.Tsatsos spune: „Linia domină conținutul, Forma domină materia, Spiritul domină natura... Nimic haotic, nimic fără măsură de sălbatic, nimic prea mare. În toate manifestările ei (naturii), fie de mărime, fie de putere ori culoare există măsură și ordine atâta vreme cât ordinea se potrivește cu fiecare element al întregului. Și fiecare element, tocmai pentru că e și „măsurat”, servește întregului, integrându-se în el. Astfel, ansamblul devine ARMONIE.

Revenind la proporție, putem identifica trei tipuri importante: 1) proporția disjunctă: $a/b = c/d$; 2) proporția continuă: $a/b = b/c$; și 3) proporția economică: $(a+b)/a = a/b$.

De mare interes s-a bucurat proporția continuă care pare să stea la baza construcției obiectelor naturale. După cum spunea Philolaos, la baza lumii se afla „continua legătură” și „măsura Naturii” [1]. Platon remarcă: „Dar nu este posibil ca doi termeni să formeze singuri o compoziție frumoasă fără un al treilea. Căci trebuie să se afle între ei o legătură care să-i apropie pe amândoi”. Un caz de excepție îl constituie proporția economică care după Platon

este: „cea mai frumoasă, fiind aceea care își dă sieși și termenilor pe care îi leagă, unitatea cea mai completă”. Deci proporția apare ca o consonanță între părți și întreg, consonanța ce conferă ansamblului armonie (stabilitate, funcționalitate și fiabilitate). Proporția economică este remarcabilă atât prin faptul că este realizată cu un număr minim de termeni diferiți (a și b) cât și ca proporția generatoare a numărului de aur. Notind raportul a/b cu x proporția economică devine:

$$x^2 - x - 1 = 0; \text{ cu soluțiile:}$$

$$x_1 = \frac{1 + \sqrt{5}}{2} \text{ și } x_2 = -\frac{1 - \sqrt{5}}{2}$$

Valoarea primei rădăcini a primit simbolul consacrat ϕ în urma descoperirii de către Mark Barr și Schoaling a unor proprietăți matematice remarcabile.

$$\phi = 1.618034...; 1/\phi = 0.618034...; \phi' = \phi + 1$$

Ultima relație scoate în evidență faptul că o progresie geometrică avind rația ϕ :

$1, \phi, \phi^2, \phi^3, \dots, \phi^n, \dots$ este în același timp și multiplicativă și aditivă. Observația a stat la baza altui mod de a defini numărul de aur: el fiind limita spre care tinde orice șir format din rapoartele a doi termeni consecutivi din oricare șir generat aditiv în doi timpi, pornind de la oricare două numere inițiale: $a, b, (a+b), b+(a+b), 2(a+b)+b, \dots$

$$b/a, a+b/b, b+(a+b)/a+b, \dots \rightarrow \phi$$

Un caz particular al șirului de mai sus este cunoscut sub numele de șirul lui Fibonacci: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, ... valori utilizate frecvent în biomatematică.

Alte două forme de exprimare a lui ϕ scot în evidență, încă o dată, rolul important pe care aceasta îl ocupă în seria numerelor:

$$\phi = 1 + \lim_{n \rightarrow \infty} \frac{1}{1 + \frac{1}{1 + \frac{1}{\dots}}}, \text{ n ori}$$

$$\phi = \lim_{n \rightarrow \infty} \sqrt{1 + \sqrt{1 + \sqrt{1 + \dots}}}$$

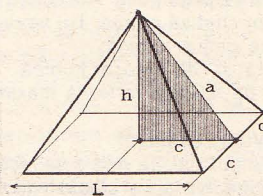
n termeni

Faptul că numeroase construcții naturale sau artificiale folosesc cu prioritate numărul – măsură ϕ , justifică interesul manifestat încă din antichitate asupra înțelegerii sensurilor fenomenologice mascate de numărul însuși. Legătura dintre Piramidă și Numărul de Aur este directă căci, în dimensionarea

construcției se utilizează proporția continuă aplicată triunghiului format din: h (înălțime), c (jumătatea laturii L) și a (apoteama feței) (figura 1). Consecințele acestui mod de dimensionare le vom analiza în numărul următor.

Bibliografie: Filozofia greacă pînă la Platon - vol. II partea a 2-a; Ed Științifică și Enciclopedică; 1984.

$$c = L/2;$$

$$a^2 = h^2 + c^2$$

$$\frac{a}{h} = \frac{h}{c} \Leftrightarrow h = ac$$

$$a^2 = ac + c^2$$

$$\left(\frac{a}{c}\right)^2 - \frac{a}{c} - 1$$

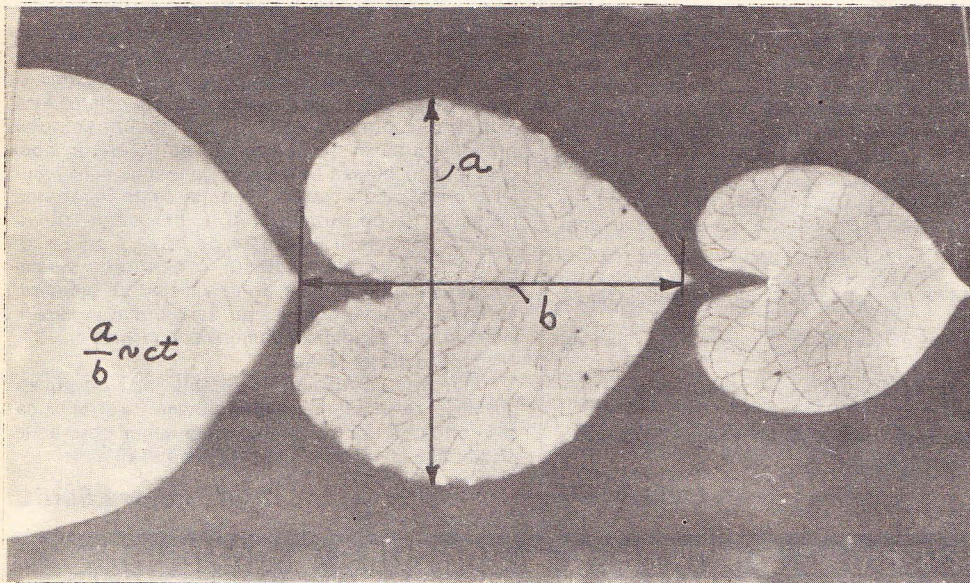
$$a/c = 1.618034...; a/h = \sqrt{1.618034...} = 1.272...$$

Intreg (lat) 1. Din care nu lipsește nimic; tot, complet; neștirbit, neatins, intact. 2. mat.; despre numere; Care se poate obține prin adunarea repetată a lui UNU cu el însuși; (a întregi = a completă); (întregime = ansamblul elementelor care constituie un tot) - MDE-1972

...Din care nu s-a luat nimic, neînceput...DLRM - 1958

Franc. - fără restricții, absolut (a se bucura de libertate întreagă); fără decupaje; - Petit Larousse (PL)

Parte (lat) 1. Fragment, porțiune, fracțiune dintr-un tot; bucata; luat separat de ceilalți; 2. Fiecare din elementele, precis delimitabile, din alcătuirea unui organism, a unui mecanism; 3. (mat) parte a unei mulțimi = clasă sau colecție de elemente ale unei mulțimi (parte reală și parte imaginară a unui număr complex); 4. Ceea ce revine fiecăruia ca urmare a unei împărțiri - MDE - 1972

Nevastă, Năpastă...

Bill ajunsese în faza sentimentală. Ochiul îi luceau, umezi, și încerca să le explice celorlalți:

– Mă, voi știți ce om sînt! Cînd am auzit că are nevoie de mine...

Ceialți nu-l ascultau. Erau prinși într-o discuție despre ce trebuie să faci dacă te prinde o furtună de nisip pe Trora.

– Mai întii, explica Tiber, închizi orice contact radio...

– Aiurea! îl contrazisese Greg. Întii lansezi un apel, la intensitatea maximă a emițătorului!

– Ca să-ți vină toți telurii pe cap! Dășteptule!

– Ca să-i zăpăcești! Semnalul puternic îi amorțește...

– Tu ești amorțit! Și zăpăcit! Habar n-ai despre ce vorbești! Eu, ultima dată cînd am fost pe Trora...

– Măi băieți, n-o să mă credeți cînd o să vă spun...

Chelnerul robot venise și, îndemînat, fără să-i deranjeze, strînsese paharele, golise scrumierele, și adusese alte pahare. Pline.

Cei trei uitară de discuție și se năpustiră asupra paharelor, de parcă abia atunci se întorseseră din pustiurile Trorei.

Bill apucase să tragă o dușcă bună și pusese paharul pe masă, cînd auzi:

– Bravo, bărbate! Tu chefuliești aici, cu golani, iar copiii îți pîng de foame acasă!

– Gura! N-am nici un copil! Nici acasă, nici în altă parte!

– Și dacă ai avea? Tot așa ai face?

Asta era o chestie nouă, iar Bill reacționă violent:

– Trebuia să-mi spui că sînt un nesimțit și că beau atît că nu mai sînt în stare să fac copii!

Cei cu întrebarea asta idioată? De cînd ai dreptul să-mi pui întrebări?

– Orice nevăastă are dreptul să pună întrebări. Și, în plus, are dreptul să-și autoperfecționeze scenariul. Așadar, dragul meu, dacă ai avea copii, tot așa ai face?

Bill rămase un moment cu gura căscată. Ieșirea din rutină îl derutase pentru moment, dar își reveni imediat.

– Eu muncesc, eu aduc bani în casă și fac ce vreau cu ei!

– Și copii?

– Care copii?

– Cei pe care ai fi putut să-i ai.

– Ce legătură are circiuma cu copiii? Te-ai țicnit? Cine face copii la circiumă?

– Păi asta încerc să-ți explic, nenorocite! Bețiv amărît ce ești! Nici măcar copii care să-ți pîngă de foame acasă n-ai!

– Auzi! Potolește-te! Nu mă face de rîs în fața prietenilor, că-ți trag vreo două, de-o să mă îți mint!

Nevasta nu-i răspunse nimic, iar Bill se enervă:

– Trebuia să-mi spui... Nu mai știu ce trebuia să-mi spui... Dar trebuia să-mi spui ceva... De ce taci? Ți-a tăiat popa limba?

– N-am limbă și nu știu ce-i ăla popă. Pur și simplu așteptam să mă lovești. Așa e scenariul.

– O fi eu bețiv, dar nu-s timpit! Ultima dată cînd te-am pocnit m-am trezit cu mîna în ghips...

Cei doi campioni ai lui Bill urmăriseră discuția cu o învidie evidentă, privind cu jînd la robotul imens, de peste doi metri înălțime. Un cilindru pe șenile, cu două brațe lungi, puternice.

Bill se hotărî să facă, totuși, ceva. Luă paharul și-l dădu pe gît. Rezerva proaspătă de alcool îi trezi spiritul combativ:

– Cară-te de aici! Măcar în zi de leață să mă simt bine! Mi-ai mîncat sufletul! Să te duci la mătă! Chelner, încă un pahar!

– Nu-i mai aduce, că îl beal rînji idiot Greg.

– Ba-i aduc, că-i înșurat, îi ripostă chelnerul. Are cine să aibă grijă de el, nu-i un neisprăvit, ca voi! Vouă nu vă mai aduc nimic. Nu servim clienți neînșurați, aflați în stare de ebrietate!

Bill apucă paharul și-l sorbi cu poftă. Apoi dădu cu el de pămînt.

– Să vină lăutarii! Am chef să petrec! Tu, nevăastă, șterge-o de aici! Sau, mai bine, se îmbună el, ia și tu un pahar. Să te simți și tu bine...

Robotul întinse un braț și-i atinse ușor fruntea.

– Alcolemie extrem de ridicată, la limita maxim admisibilă... Bărbate, hai acasă! E timpul să plecăm!

– Nu merg nicăieri! Vreau să beau!

– Hai acasă, dragul meu! Hai, că o să ți se facă rău... Hai cu mine... Și, pînă să mai apuce Bill să spună ceva, robotul îl luă în brațe și plecă, legănîndu-l cu blîndețe:

– Fii cuminte, dragul meu... Hai, dormi... Am eu grijă de tine...

Se auziră, în timp ce se îndepărta, bombănelile, tot mai stînsse, ale lui Bill:

– Lasă-mă în pace! Vreau să beau! Fac ce vreau cu banii mei! M-am săturat de cicălele tale...

Ceialți doi mai rămaseră la masă un timp, apoi Greg spuse:

– Să mergem și noi. Ai auzit chelnerul... nu ne mai servește... Tocmai cînd începusem să mă simt bine... Aștia cu circiumile sînt timpiti. Nu știu să-și păstreze clienții! Al dracului să fiu dacă mai calc pe aici!

– Del făcu Tiber. Dacă ne-am fi cumpărat și noi niște neveste...

– Lasă, că la prima leață îmi cumpăr o soacră! Una cromată, să crape toți de invidie! Hai să mergem...

Ieșiră, clătîindu-se. Pe scări, pe Tiber îl apucă un acces de rîs, că a trebuit să se țină de balustradă, ca să nu cadă.

– Mi-am amintit o chestie nostimă, reuși el să îngaime. Auzi ce mi-a spus Mark... Cică pe vremuri, bărbaiți trebuiau să facă dragoste cu nevestele lor!

– Taci, mă, rise Greg. E prea de tot! Idiotul ăla de Mark nu mai are simțul măsurii! Cînd există atîtea femei pe lume, trebuie să fii timpit să faci dragoste cu nevasta!

Duna

Duna a apărut într-o noapte, o cocoasă hidoasă, stridentă, în mijlocul cîmpului. A apărut chiar lîngă corturi, de aceea bărbaiți și femeile se gîndesc că nu poate fi decît un semn rău, dar ca și cînd nisipul roșu al dunei le-ar magnetiza privirile, nu se încumetă să plece de acolo. Ziua îndrăznesc să meargă mai aproape, simt turbulența interioară a nisipului, îl văd surpîndu-se, formînd guri hulpave cu buze efemere, lumina se dozează prin ele, pierd în adîncuri ca și cînd ar vrea să pregătească o geneză secretă. Oamenii simt o moleșeală plăcută alergîndu-le în vine cînd stau în apropierea ei, plăcile solzoase de pe trup nu se mai crispează, stau inactive ca și cînd plutoniul din aer și-ar fi stins vîaga. Doar preotul stă departe, bolborosește într-o limbă veche rugi de ocrotire, de preîntîmpinare a răului, a bubelor, o face încredințat de puterea cuvintelor chiar dacă oamenii ceialți și-au întors fața de la el. Noaptea duna emană o lumină ciudată, fosforescentă. Sub mîngîierea ei, pietrele, cioturile din lemn, solzii oamenilor, chiar și Pămîntul, împrumută o strălucire interioară, de puterea astrală. Mirajul strălucitor adoarme instinctele sălbaticie, aduce neasemuita, uitata liniște sufletească.

Femeia Miriam a văzut pe cineva astă-nopate urcînd din măruntăiele dunei. Îl descrie ca și cînd ar fi un om, un om foarte înalt cu obrazul neted, strălucitor, cu părul răsfrînt peste umeri, cu ochii aprinși de energia necunoscută a nisipului.

„Un mutant! Totul este o creație a răului!”

Preotul privește spre femeie cu ură, cuvintele au asperitatea stîncilor. Oamenii se înfioară, se strîng în ei, nu îndrăznesc să clipească, nu mai văd miracolul dunei care a născut tufișuri cu fructe, izvorul secret de la piciorul ei, nimic din ce le-a dat, din ce emană, nu este în stare să copleșească frica dominantă pe care chipul schimonosit al preotului le-o insinuează în creier. Rămîn răbdători așteptînd să se împlinească ceva, ceva ce ei nu sînt în stare să facă, revolta ascunsă undeva înăuntru plutind în drogul neputinței.

În licărul primilor zori, duna strălucește mai tare, o lumină serafică le mîngîie fețele crispate, cu toții văd necunoscutul îndreptîndu-se spre ei, pașii abia îi ating nisipul, parcă plutește, totul pare contrafăcut în jur ca într-o hologramă. Omul se oprește, o lumină blindă îi strălucește în priviri, stă cu picioarele goale în clisa izvorului, cămașa lungă de lînă capătă culoarea nisipului. Preotul îl privește cu frică, cu ură, ridică primul piatră, o aruncă, șuieratul aerului se aude distinct, pielea necunoscutului se crapă sub muchia pietrei, apare singele, suferința. Vocea bătrînului scormone în subconștientul bărbatilor și femeilor, la zgîndăre frica, repulsia de necunoscut – omul este atît de diferit față de ei – sau poate singele le îmbată gîndirea, pumnii strîng automat pietrele, le aruncă singele nou le înroșește retina făcîndu-i să semene cu lupii neamului, cu moartea.

Femeia Miriam stă neputincioasă, privește cu frică la nebulă din jur, vede trupul necunoscutului prăvălindu-se în nisip, copleșit de suferință, apoi cînd totul încetează se apropie cu teamă, ochii omului o privesc cu aceeași blîndețe, simte întrebarea nerostită de pe buzele ei și bolborosește cîteva cuvinte, singele îi înfloarește pe buze. Femeia se apleacă, le prinde înțelesul, o nesfîrșită milă o copleșește cînd mîngîie fruntea lucind de sudoare, se ridică dreaptă, ochii i s-au transformat în flăcări, violența, ura, săgetează oamenii prin privirile ei.

„L-ai ucis pe Mesia!”

Oamenii se uită la ea prostiți, încă nu pricep cuvintele, revolta femeii îi uluiește, iar orizonturile, ca și în urmă cu trei mii de ani, nasc neguri care aduc ploaie, apă sfîntă care să spele păcatul.

Liviu RADU

Petrică SÎRBU

**Bătrînul ce-și spunea sieși
„Fără de vîrstă”
În căutarea păsării de Iridiu**

CALIPSUL

Umbla de nădușea.

I-au spus Umblătorul.

Unul cu limba mai ascuțită l-a numit Cel ce-și amăgește destinul. Pe urmă a rectificat și l-a numit Cel ce-și călărește destinul. Un altul i-a spus Cel ce-și urmărește destinul.

Da ce, omule cînd poți urmări una ca asta? Destinul se urmează nu se urmărește. Ce-i destinul de să-l poți încolți, înghesui colo, într-un cotlon?

Însă numele a prins și s-a răspindit.

Umbla fără odihnă. Și cînd intra prin cîte un sat, holba niște ochi și arunca niște priviri...

I-au spus Holbează.

Îl înghionteau, îmbiindu-l cu bucăți de pîine și cu vreo cană de lapte.

Zicea, dați la sāraci.

Da ce, mneata nu ești sārac?

Nu, nu. Sînt bogat.

Era bogat?

Era pe dracu. Era Coate-goale. Curgeau zdrențele pe el. Purta un cămășoi larg, alb. Ce-i drept, era alb. Și umbla desculț.

I-au spus Moș Cămășoi. Și Desculțul.

Purta plete lungi, argintii, îi cădeau valuri pe umeri. Iar barba, tot albă, colilie, crescută pînă peste genunchi.

De s-a ales cu porecla Se-miedică-n barbă.

Unii, pentru că aducea cu un duhovnic ori cu vreun fel de sfînt de prin icoane, i-au spus Apostolul. Prorocul. De prorocit nu prorocea nimic.

I-au spus Profetul, dar nici nu profetea.

Pe unde trecea, întreba de o Pasăre.

N-a priceput nimeni.

O pasăre de Iridiu.

S-a mai auzit și pînă acum de tot felul de păsări nemaiauzite. Măiastra, Phoenix, Pasărea-de-foc sau onix, cristal. Chiar și Pasărea Metal ori Șarpele-cu-pene.

Dar, de Iridiu?!

Zicea, a trecut pe-aici vreo Pasăre de Iridiu?

De ce?

De Iridiu.

Oamenii i-au spus Cel ce-și alegă umbra de pomană.

Alții l-au numit Prostănac.

Alții Molîu.

Îi păsă?

Îi dădea într-una cu Pasărea lui.

El însuși, nu-și mai amintea numele (dacă nu cumva o făcea de-a naibii) și-și spunea, sieși, simplu, Bătrînul.

Cînd apărea în cîte un oraș,

traversa străzile fără să se uite în lături, ori să fie atent la semafoare. De cîte ori nu era să-l pocnească. Îl evitau în ultima clipă.

Nebunii au noroc.

Strigau după el, de ce nu te bagă, dracului, la azil?

Da cine să-l bage, că nu avea pe nimeni.

Umbla ca un bezmetic pe unde-l cărau picioarele. Toată viața lui s-a preumblat așa, fără un rost. Căutînd caii verzi de pe cine știe ce pereți. Viața i-a fost, ca să folosesc un cuvînt mai prețios, o perpetuuă căutare.

Numai pasărea i s-a refuzat.

Dar exista Pasărea de Iridiu?

Cică există, în imaginația lui.

I-au spus Vinător de abstracții (ăștia mai citiți, că ăia!alți...)

Sau Prizonierul propriilor iluzii.

Se mai întîmpla uneori, seara, să fie pofțit în vreo casă pentru peste noapte, dar nu voia să intre.

Zicea, mai bine băgați ciinele că la noapte s-ar putea să ningă.

Adică, refuza ospitalitatea.

Dar de mîncat, de băut, de odihnit.

Cei care l-au văzut mai din aproape, au răspuns.

Omul acesta nu mînîncă.

Omul acesta nu bea.

Omul acesta nu se odihnește.

Ci numai umblă.

Parcă se poate? Ce-i stăfie?

I-au spus Jumătate-stăfie sau Om-fantomă. Un fel de hibrid.

I-au spus Hibrid.

Unii l-au numit Umbra Diavolului.

El, sieși, își spunea Pribeagul.

Asta și făcea, pribegea în neștire.

Alții l-au numit Cel care bîntuie.

Bîntuie ce?

Bîntuie.

Începuse lumea, de la o vreme, să-l cunoască de cal breaz.

Cu toate că atunci cînd trecea, femeile, care i se prosternau în urmă închinîndu-se, care dădeau buzna să-i pupe poala cămășoiului.

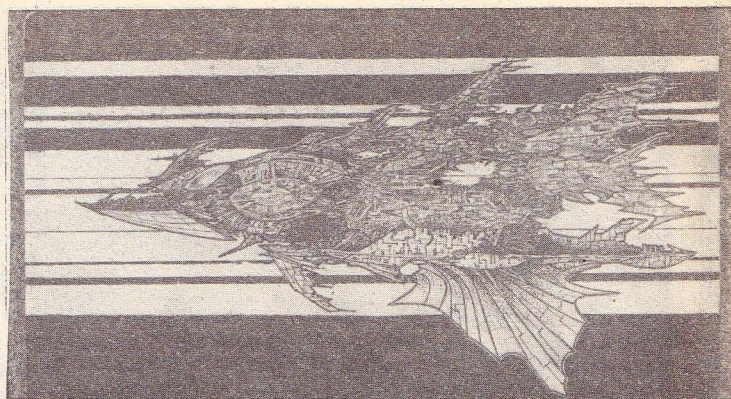
Se-ntorceau amețite; cică avea un iz dumnezeiesc.

Se crede că nu s-ar fi spălat niciodată.

Copiii aruncau după el cu pietricele și bulgări de pămînt. Ori îl stropeau cu tuburi de plastic; iar el rîdea prosteste de parcă abia ce se scăpase de la balamuc.

Îi curgeau scuipații după copii.

Bărbații se cam fereau (mai ales cei de pe la sate). Dacă trebuia, totuși, să-i treacă prin preajmă, se prindeau de nasturi ori de cine știe ce altceva înfundîndu-și,

pînă la coate, mîinile n buzunare.

Uneori îl mai lătrau și ciinii.

Alții i se gudurau. Alții che-lălăiau numai.

Pisicile, de obicei, îi treceau printre picioare cu ocaziile ridicate drept, ca intrate-n călduri.

Umbla. De colo colo, fără nici o țință.

Așa spuneau.

Și autoritățile? Îl lăsau să-și facă de cap?

De ce să nu-l lase, nu făcea rău, nu supăra pe nimeni, nu instiga și nu tulbura liniștea nimănui. Se comporta civic.

Îl întrebau cum arăta Pasărea. Dacă o mai văzuse vreo dată.

Zicea, nu știu, dar ar trebui să fie triumfiulară și cu un cerculeț la mijloc.

Teologii au sărit arși.

Au răcnit, acela e simbolul lui Dumnezeu! E ochiul Său!

A fost singurul lui conflict.

I-au pus în vedere să nu care cumva să le trecă pragul lăcașurilor lor.

L-au numit Blasfemitorul.

Satana deghizat.

El însuși își spunea, sieși, Fără vîrstă. Nu și-o mai amintea.

N-avea acte?

Zicea că, pe vremea lui, nu se întocmeau acte.

Cum nu? De sute de ani se întocmesc acte.

Zicea că, pe vremea lui, nu se întocmeau acte.

Nu-și mai amintea nimic despre sine.

Nici locul nașterii, nici data, nici cum îl chema.

Își spunea Cel de demult și căuta Pasărea de Iridiu.

Există o Pasăre de Iridiu?

Ce întrebare, desigur că nu.

Un posibil subterfugiu?

Vreo pistă falsă?

Curios. Curios.

Îl spălau zăpada și ploile. Îl usca vîntul.

Nu se îmbolnăvea.

Părea imun la orice boală.

Odată, un bețiv, tot bărbos dar cu lațele unsuroase, unul dintre acei așa ziși artiști ratați, ieșind dintr-o bodegă și izbindu-se de el, a început să strige.

Priviți! priviți! E Bătrînul arhetipal!

Arheti ce?

Pal!

A, pal!

Bețivul îl tot îndemna să bea dintr-o sticlă.

Bea, omule, e din pară a Dumnezeiască, te urcă n al doîșpelea cer.

I-a răspuns, otravă!

Nici nu fuma?

Nu avea nici un viciu?

Se ferea de fum.

De cei care slobozeau fum din gură atunci cînd vorbeau. Se trăgea într-o parte. Se ventila cu palmele.

Femeile?

Cine s-o știe? La cîți ani avea părea de mult impotent.

Zicea, semințele mele au dat rod. Cîteva s-au făcut vîlăstare viguroase, altele au crescut piper-nicite. Multe vor fi înlăturate.

Și mai zicea, fără nici o legătură, se știe tot ce trebuie să se știe.

Nu-și prea aducea aminte despre sine.

Părea că nici nu voiește, nici nu încearcă.

Cine era de fapt?

L-am întrebat, cine ești tu de fapt?

Singur vei afla cînd voi găsi Pasărea de Iridiu.

Cine era de fapt?

De fapt, există Pasărea de Iridiu?

O voi întîlni curînd. Există semnele.

A plecat pe drumul spre Armageddon.

Cine era de fapt?

Oamenii l-au numit în toate felurile.

I-am strigat din urmă, ești cumva, Dumnezeu?

A plecat pe drumul spre Armageddon.

Era Dumnezeu?

A zis, nu. Nu sînt Dumnezeu.

Cine ești de fapt?

Voi trimite un înaripat. Arhanghel în zale și coif din Iridiu. Încălțat cu sandale din Iridiu. Cu spadă și scut din Iridiu. Va fi trimisul meu!

Înseamnă că ești Dumnezeu?

Nu, nu sînt Dumnezeu.

Eu sînt Alfa și Omega. Cînd voi întîlni Pasărea de Iridiu voi veni. Abia atunci...

Abia atunci vei fi Dumnezeu?

Abia atunci se va declanșa Apocalipsul.

Vorbea de Apocalips.

Apo ce?

Calipsul!

A, calipsul!

Costel BABOȘ

